

Prelegerea 2025

Săptămâna de rugăciune

Mergând în toată lumea

5-14 decembrie 2025

ÎN ACEST NUMĂR

Editorial

Ei ne așteaptă 3

Înalta noastră chemare

Ni se spune să înaintăm, Cel Atotputernic mergând alături de noi,
arătându-ne calea 4

La gura sobei

Dragostea care radiază de la părtășia caldă din cămin poate să reziste
până în veșnicie..... 8

„Dați-le voi să mănânce”

Chiar și atunci când lucrurile par imposibile, puterea creatoare a Celui
Atotputernic este la îndemână 12

La drumuri și la garduri

Ce privilegiu este să slujești oamenilor din toate culturile, clasele
și comunitățile!..... 16

„Credința ta te-a însănătoșit“

Orice persoană cu o boală este îndemnată să apeleze prin credință la
Marele Medic 20

Născut și crescut pentru a sluji

Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru învățarea și dezvoltarea
devreme în viața a obiceiurilor de slujire 24

Făcând ucenici

Părinții și educatorii au o datorie sacră de a oferi adevărata educație
cu scopuri eterne..... 28

Pornind acum!

Un apel poetic de a energiza și extinde câmpul nostru de slujire 32

PREGĂTINDU-NE SĂ MERGEM

A trecut încă un an...

Cât de recunoscători putem fi că locuim încă pe pământul celor vii! Dumnezeu ne-a încredințat prin har încă ceva timp; să ne bucurăm și să ne veselim de aceasta. Săptămâna de rugăciune de la sfârșitul anului oferă întotdeauna o oportunitate rodnică de a ne examina inimile și de a ne apropia mai mult de semenii noștri în credință, care nutresc aceeași credință prețioasă ca a noastră în apropiata revenire a lui Isus.

Anul acesta, punctul nostru de interes va fi o misiune dinamică, energizantă—aceea de a răspândi în toată lumea adevărul prezent. Cu cât mai repede se îndeplinește această misiune, cu atât mai bine pentru toată lumea!

„Generalul nostru, care nu face niciodată nicio greșală, ne spune: Înaintați! Intrați în teritorii noi! Înălțați standardul, ridicăți memoriale în fiecare loc. Să se știe că Dumnezeu are un popor pe pământ care nu au uitat că El are o lege, obligatorie pentru toate ființele umane inteligente.“ *The Australasian Union Conference Record*, 1 ianuarie 1900.

În timp ce parcurgem cu rugăciune aceste lecturi pe tema *Mergeți în toată lumea*, cu scopul de a îndeplini în mod activ această misiune vitală, bucuria noastră se va revărsa într-o măsură abundentă. Să ne asigurăm că împărtășim aceste binecuvântări uriașe cu cei care poate sunt izolați sau imobilizați acasă, și să ne amintim, de asemenea, de următoarele date:

Rugăciune cu post:

Sabat, 13 decembrie

Daruri pentru misiuni:

Duminică, 14 decembrie

Este rugăciunea noastră ca această Săptămână de Rugăciune să ne inspire în mod arzător pe fiecare dintre noi să mergem într-adevăr în acțiune credincioasă, ca instrumente de lumină, străpungând întunericul lumii. Amin.

Publicație oficială a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă

Web: <http://www.sdarm.org>; E-mail: info@sdarm.org

EI NE AȘTEAPTĂ...

Majoritatea dintre noi suntem familiarizați cu experiența lui Filip, când a fost chemat să vorbească unui om influent din Etiopia.

„Un înger al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: „Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza și care este pustiu”. Filip s-a sculat și a plecat. Și iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor și îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo și ședea în carul lui și citea pe prorocul Isaia. Duhul a zis lui Filip: „Du-te și ajunge carul acesta!” Filip a alergat și a auzit pe etiopian citind pe prorocul Isaia. El i-a zis: „Înțelegi tu ce citești?” Famenul a răspuns: „Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” Și a rugat pe Filip să se suie în car și să șadă împreună cu el... Atunci, Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus.” (Faptele apostolilor 8:26-31, 35).

Aceasta nu e doar o poveste, ci e un eveniment istoric real. Ținem noi cont de măsura în care este acesta relevant pentru fiecare din noi chiar acum?

„Acest etiopian reprezenta o clasă numeroasă de oameni care au nevoie să fie învățați de misionari ca Filip—oameni care aud vocea lui Dumnezeu și care merg înapoi îi trimite El. Sunt mulți care citesc Scripturile, care nu pot înțelege adevărata lor semnificație. În întreaga lume, bărbați și femei privesc cu dor spre cer. Rugăciuni, lacrimi și întrebări se ridică de la sufletele care tânjesc după lumină, după har, după Duhul Sfânt. Mulți sunt în pragul împă-răției, așteptând doar să fie strânși.

Un înger l-a călăuzit pe Filip spre cel care căuta lumină și care era gata să primească evanghelia, și astăzi, îngerii vor călăuzi pașii acelor lucrători care vor permite Duhului Sfânt să le sfințească limbile și să le rafineze și să le înobileze inimile. Îngerul trimis la Filip ar fi putut să îndeplinească personal lucrarea pentru etiopian, însă nu acesta este modul lui Dumnezeu de a lucra. Planul Său este ca oamenii să lucreze pentru semenii lor.

În misiunea încredințată primilor ucenici, credincioșii din fiecare secol au avut o parte. Fiecare dintre cei care au primit evanghelia a primit un adevăr sacru de împărțit lumii. Credincioșii din poporul lui Dumnezeu au fost întotdeauna misionari energici, răzvățători și cu inițiativă, consacându-și resursele pentru slava numelui Său și utilizând în mod înțelept talentele lor în serviciul Său.

Truda neegoistă a creștinilor din trecut ar trebui să ne fie o pildă și o inspirație. Membrii bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie zeloși pentru fapte bune, separându-se de ambiții lumești și umblând pe urmele pașilor Celui care mergea dintr-un loc în altul făcând bine. O astfel de lucrare cere eforturi serioase, dar aduce o răsplată bogată. Cei care se angajează în aceasta cu sinceritatea scolului, vor vedea suflete câștigate la Salvatorul, pentru că influența care însoțește îndeplinirea practică a misiunii divine este irezistibilă.

Nu doar asupra predicatorilor hirotoniți zace responsabilitatea de a merge să îndeplinească această misiune. Fiecare [om] care L-a primit pe Hristos este chemat să lucreze pentru mântuirea semenilor săi...

Misiunea dată de Salvatorul este dată tuturor celor care cred în numele Său. Dumnezeu va trimite în via Sa pe mulți care nu au fost dedicați prin punerea mâinilor pentru lucrarea de predicare.” *Istoria faptelor apostolilor*, p. 109, 110 (cap. 10, *Primul martir creștin*) (Sublinierea adăugată).

„În experiența lui Filip și a etiopianului este prezentată lucrarea la care cheamă Domnul pe poporul Său... Sunt în această lume persoane care citesc Scripturile, dar care nu pot înțelege semnificația lor. Bărbații și femeile care îl cunosc pe Dumnezeu sunt necesari pentru a explica acestor suflete cuvântul.” *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 58 (cap. 10, *Lucrarea misionară acasă și între străini*, subcap. *O ilustrare a lucrării pe care trebuie să o facem*).

Dacă ai fost binecuvântat cu această cunoaștere, tu ești unul dintre ei!

ÎNALTA NOASTRĂ CHEMARE

COMPILAȚIE DIN SCRIERILE
ELLENEI G. WHITE

„Chemarea de a pune totul pe altarul slujirii vine la fiecare. Nu ni se cere tuturor să slujim cum a slujit Elisei, nici nu ni se cere să vindem tot ce avem; dar Dumnezeu ne cere să acordăm serviciului Său primul loc în viețile noastre, să nu permitem să treacă nici o zi fără a face ceva pentru a avansa lucrarea Sa pe pământ. El nu așteaptă de la toți același tip de slujire. Unul poate fi chemat să slujească într-o țară străină; de la un altul poate se cere să dea din mijloacele sale pentru susținerea lucrării evangheliei. Dumnezeu acceptă darul fiecăruia. Consacrarea vieții și a tuturor intereselor ei este ceea ce e necesar. Cei care fac această consacrare vor auzi și vor asculta chemarea Cerului.

Fiecăruia care devine părtaș al harului Său, Domnul îi prescrie o lucrare pentru alții. În mod indivi-

dual, trebuie să stăm la locul nostru, spunând: ‘Iată-mă, trimite-mă.’ Fie că cineva este predicator al Cuvântului sau medic, fie că este comerciant sau fermier, expert într-un domeniu sau lucrător necalificat, responsabilitatea zace asupra lui. Ține de lucrarea sa a revela altora evanghelia mântuirii lor. Fiecare întreprindere în care se implică ar trebui să fie un mijloc spre acest scop.”¹

CUM ÎNCEP?

„Nimeni nu poate aștepta până când este chemat într-un câmp îndepărtat, înainte de a începe să îi ajute pe alții. Oriunde te afli, poți începe imediat. Există oportunități aproape de fiecare. Începe lucrarea de care ești considerat răspunzător—lucrarea care ar trebui făcută în căminul tău și în vecinătatea ta.

Nu aștepta ca alții să te îndemne la acțiune. În temere de Dumnezeu, înaintea fără întârziere, păstrând în minte responsabilitatea ta individuală față de Cel care Și-a dat viața pentru tine. Acționează ca și când L-ai fi auzit personal pe Hristos chemându-te să faci tot ce poți mai mult în serviciul Său. Nu te uita să vezi cine altcineva mai este gata. Dacă ești cu adevărat consacrat, Dumnezeu îi va aduce, prin intermediul tău, pe alții la adevăr, pe care îi poate folosi ca și canale pentru a aduce lumină multora care bâjbâie în întuneric.

Toți pot face ceva. Într-un efort de a se scuza, unii spun: ‘Datoriile mele din cămin, copiii mei, îmi reclamă timpul și mijloacele.’ Părinților, copiii voștri ar trebui să fie mâna voastră de ajutor, mărindu-vă puterea și abilitatea de a lucra pentru

Stăpânul. Copiii sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului. Ei ar trebui să fie conduși să se consacre personal lui Dumnezeu, ai căruia sunt prin creațiune și răscumpărare. Ei ar trebui să fie învățați că toate puterile trupului, minții și sufletului, sunt ale Lui. Ei ar trebui instruiți să ajute în diferite tipuri de slujire neegoistă. Nu le permiteți copiilor voștri să fie piedici. Copiii ar trebui să aibă alături de voi o parte din poverile spirituale precum și din cele fizice. Ajutându-i pe alții, ei își sporesc propria fericire și utilitate.”²²

Este scopul lui Dumnezeu acela ca poporul Său să fie un popor sfințit, purificat, sfânt, comunicând lumină tuturor din jurul lor. Este scopul Său acela ca, prin exemplificarea adevărului în viețile lor, ei să fie o laudă pe pământ. Harul lui Hristos este suficient pentru a reali-

za toate acestea. Însă, poporul lui Dumnezeu să își amintească faptul că doar în măsura în care cred și îndeplinesc ei principiile evangheliei, poate El să îi facă o laudă pe pământ. Doar în măsura în care utilizează ei în serviciul Său capacitățile date de Dumnezeu, se vor bucura ei de plinătatea și puterea promisiunii pe care a fost chemată să stea biserica. Dacă cei care mărturisesc a crede în Hristos ca Salvator al lor ating doar standardul jos al măsurii lumești, biserica dă greș în a aduce recolta bogată pe care o așteaptă Dumnezeu. ‘Găsit prea ușor’ este scris în raportul despre ea...

Ucenicii nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei. Ei trebuiau să meargă la oameni, căutându-i pe păcătoși așa cum un păstor caută oaia pierdută. Hristos a deschis lumea din fața lor ca pe un câmp al lor de lucru. Ei trebuiau să meargă în toată lumea, și să predice evanghelia la orice făptură.’ (Marcu 16:15). Salvatorul era subiectul pe care trebuiau să Îl predice ei—viața Sa de slujire neegoistă, moartea Sa rușinoasă, dragostea Sa fără egal, neschimbătoare. Numele Său trebuia să fie cuvântul lor de identificare, legătura care îi unea. În numele Său, ei urmau să supună întăririle păcatului. Credința în numele Său urma să îi identifice drept creștini.

Dându-le ucenicilor indicații suplimentare, Hristos a spus: ‘Veți primi putere, după ce Duhul Sfânt va fi venit asupra voastră: și Îmi veți fi martori atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea, și în Samaria, și până la marginile pământului.’ ‘Dar rămâneți în cetatea Ierusalim, până când veți fi înzestrați cu putere de sus.’ (Fapte 1:8; Luca 24:49).

În ascultare de cuvântul Maestrului lor, ucenicii s-au adunat în Ierusalim pentru a aștepta împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Aici au petrecut zece zile, zile de adâncă cercetare a inimii. Au îndepărtat toate diferențele și s-au strâns mai aproape laolaltă în părtășie creștină.

La sfârșitul celor zece zile, Domnul și-a îndeplinit promisiunea printr-o revărsare minunată a Du-

hului Său. ‘Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.’ ‘Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați, și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.’ (Fapte 2:2-4, 41).

‘Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați, și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.’ (Marcu 16:20). În ciuda împotrivrării aprige pe care au întâlnit-o ucenicii, într-un timp scurt evanghelia a răsunat în toate părțile locuite ale pământului.

Misiunea dată ucenicilor ne este dată și nouă astăzi. Astăzi, ca și atunci, un Salvator răstignit și înviat trebuie să fie înălțat înaintea acelor care sunt fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Domnul cheamă pastori, educatori și evangheliști. Din ușă în ușă, servii Săi trebuie să proclame mesajul mântuirii. Fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui norod, trebuie să îi fie dusă vestea despre iertarea prin Hristos.

Nu cu afirmații indifferente, lipsite de viață, trebuie să fie dat mesajul, ci în afirmații clare, hotărâte, mișcătoare. Sute așteaptă avertizarea de a-și scăpa viața. Lumea are nevoie să vadă în creștini o dovadă despre puterea creștinismului. Nu doar în câteva locuri, ci în întreaga lume este nevoie de mesagerii îndurării. Din fiecare țară, se aude strigătul: ‘Veniți, și ajutați-ne.’ Bogați și săraci, cei de sus și cei de jos, strigă după lumină. Bărbați și femei flămânzesc după adevăr, așa cum este el în Isus. Când aud evanghelia predicată cu putere de sus, ei vor ști că ospățul este întins pentru ei, și vor răspunde chemării: ‘Veniți, căci toate lucrurile sunt gata acum.’ (Luca 14:17).

Cuvintele ‘Mergeți în toată lumea, și predicați evanghelia la orice făptură’ (Marcu 16:15) sunt rostite

Nu doar asupra celor care predică evanghelia a pus Dumnezeu responsabilitatea de a încerca să îi salveze pe păcătoși. El a dat tuturor această lucrare. Inimile noastre trebuie să fie atât de pline de dragostea lui Hristos, încât cuvintele noastre de recunoștință să încălzească alte inimi. Acesta este un serviciu pe care toți îl pot îndeplini.

fiecăruia dintre urmașii lui Hristos. Toți cei care sunt hirotoniți spre viața lui Hristos, sunt hirotoniți să lucreze pentru salvarea semenilor lor. Aceeași năzuință a sufletului pe care a simțit-o El pentru salvarea celor pierduți trebuie să se manifeste în ei. Nu toți pot ocupa același loc, însă pentru toți este un loc și o lucrare. Toți cei asupra cărora au fost revărsate binecuvântările lui Dumnezeu, trebuie să răspundă prin slujire concretă; fiecare dar trebuie să fie folosit pentru înaintarea împărăției Sale.

O PROMISIUNE NESCHIMBĂTOARE

Hristos a luat măsuri abundente pentru îndeplinirea lucrării încredințate ucenicilor, și a luat asupra Sa responsabilitatea pentru succesul ei. Atâta timp cât ei ascultau de cuvântul Său, și lucrau în legătură cu El, nu puteau da greș. Mergeți la toate națiunile, le-a poruncit El. Mergeți în cele mai îndepărtate părți ale globului locuit, și să știți că prezența Mea va fi acolo. Lucrați în credință și încredere, pentru că nu va veni niciodată un timp când Eu vă voi părăsi.

Și nouă ne este dată promisiunea prezenței constante a lui Hristos. Trezirea timpului nu a adus nicio schimbare în promisiunea Sa de la plecare. El este cu noi astăzi în mod la fel de real ca și atunci când era cu ucenicii; și El va fi cu noi 'până la sfârșit.'

'Mergeți predicând evanghelia la toate națiunile' (engl.), ne spune Salvatorul, 'ca să poată deveni copii ai lui Dumnezeu. Eu sunt cu voi în această lucrare, învățându-vă, călăuzindu-vă, mângâindu-vă, întărindu-vă, dându-vă succes în lucrarea

voastră de tăgăduire de sine și sacrificiu. Eu voi mișca inimi, convingându-le de păcat, și întorcându-le de la neascultare la neprihănire. În lumina Mea, ei vor vedea lumină. Voi veți înfrunta împotrivirea agenților satanici, dar puneți-vă încrederea în Mine. Eu nu vă voi părăsi niciodată.'

Nu credeți voi că Hristos îi apreciază pe cei care trăiesc în mod deplin pentru El? Nu credeți voi că El îi vizitează pe cei care, asemenea lui Ioan cel iubit, se află de dragul Său în locuri grele și care îi pun la încercare? El îi găsește pe cei credincioși ai Săi, și are comuniune cu ei, încurajându-i și întărindu-i. Și îngerii lui Dumnezeu, care excelează în putere, sunt trimiși de Dumnezeu la lucrătorii Săi omenști care rostesc adevărul celor care nu îl cunosc.

Predicatorului evangheliei, Dumnezeu i-a dat lucrarea de a-i conduce la Hristos pe cei care au rătăcit de la calea cea strămtă. El trebuie să fie înțelept și serios în eforturile sale. La sfârșitul fiecărui an, el ar trebui să poată privi înapoi și să vadă suflute salvate ca rezultat al lucrărilor sale. Pe unii, el trebuie să îi salveze cu teamă, 'smulgându-i din foc; urând până și cămașa pătată de sânge', 'ținând tare de cuvântul credincios așa cum a fost învățat.' (Iuda 23; Tit 1:9). Misiunea dată de Pavel lui Timotei vine la predicatorii de astăzi: 'Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus... propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.' (2 Timotei 4:1, 2)."

Dar nu doar asupra celor care predică cuvântul a pus Dumnezeu responsabilitatea de a încerca să îi salveze pe păcătoși. El ne-a dat tuturor această lucrare. Inimile noastre

trebuie să fie atât de pline de dragostea lui Hristos, încât cuvintele noastre de recunoștință să încălzească inimile altora. Acesta este un serviciu pe care îl poate îndeplini oricine, și Domnul îi acceptă ca oferit Lui Însuși. El îl face eficient, împărțind lucrătorului serios harul care îl împacă pe om cu Dumnezeu.

Fie ca Domnul să ajute poporul Său să realizeze că este o lucrare serioasă de făcut. Fie ca El să îi ajute să își amintească faptul că în cămin, în biserică și în lume, ei trebuie să lucreze lucrările lui Hristos. Ei nu sunt lăsați să lucreze singuri. Îngerii sunt ajutoarele lor. Și Hristos este ajutorul lor. Atunci, să lucreze cu credincioșie și neobosiți. La vremea potrivită vor secera, dacă nu vor cădea de oboseală."³

MISIONARI CARE SE ÎNTREȚIN SINGURI

În multe locuri, misionarii care se întrețin singuri pot să lucreze cu succes. Ca misionar care se întreține singur a lucrat apostolul Pavel în răspândirea cunoașterii lui Hristos în întreaga lume. În timp ce zilnic predica evanghelia în marile orașe ale Asiei și Europei, el a lucrat ca meseriaș pentru a se întreține pe sine și pe tovarășii săi. Cuvintele sale de rămas bun către prezbiterii din Efes, arătând modul său de lucru, oferă lecții prețioase pentru fiecare slujitor al evangheliei:

„Știți,” a spus el, „cum m-am purtat cu voi în toată vremea... că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case... N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri știți că mâinile

acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: 'Este mai ferice să dai decât să primești.'" (Faptele apostolilor 20:18-35).

Mulți astăzi, dacă ar fi pătrunși de același spirit de sacrificiu de sine, ar putea să facă o lucrare bună într-un mod similar. Doi sau mai mulți să înceapă lucrare evanghelică. Să viziteze oamenii, rugându-se, cântând, învățând, explicând Scripturile și slujind celor bolnavi. Unii se pot întreține făcând colportaj; alții, asemenea apostolului, pot să lucreze vreo meserie sau în alte domenii. Pe măsură ce înaintează, realizând neajutorarea lor, dar depinzând în mod umil de Dumnezeu, ei câștigă o experiență binecuvântată. Domnul Isus merge înaintea lor, și între cei bogați și cei săraci, ei găsesc favoare și ajutor.

Cei care au fost instruiți pentru lucrarea misionar-medicală în țări străine ar trebui să fie încurajați să meargă fără zăbovire acolo unde se așteaptă să lucreze, și să înceapă să lucreze între oameni, învățând limba în timp ce lucrează. Foarte curând, ei vor fi capabili să prezinte adevărurile simple ale cuvântului lui Dumnezeu.

În întreaga lume e nevoie de mesageri ai îndurării. Există o chemare pentru familiile creștine de a merge în comunitățile care sunt în întuneric și eroare, de a merge în câmpuri străine, de a deveni familiarizați cu nevoile semenilor lor și de a lucra pentru cauza Maestrului. Dacă astfel de familii s-ar stabili în locurile întunecate ale pământului, locuri unde oamenii sunt învăluiți într-un văl spiritual, și ar lăsa ca lumina vieții lui Hristos să strălucească prin ei, ce lucrare nobilă s-ar putea înfăptui!

Această lucrare cere sacrificiu de sine. În timp ce mulți așteaptă să le fie îndepărtat fiecare obstacol, lucrarea pe care ar putea să o facă rămâne neîndeplinită, și mulțimi mor fără speranță și fără Dumnezeu. Unii, de dragul avantajelor financi-

are, sau pentru a obține cunoștințe științifice, se vor aventura în regiuni nepopulate și vor răbda cu voieșie sacrificiu și greutate; dar cât de puțini sunt dispuși ca, de dragul semenilor lor, să se mute în regiuni care au nevoie de evanghelie!

A ajunge la oameni, oriunde s-ar afla ei, și oricare ar fi poziția și starea lor, și a-i ajuta în orice mod posibil—aceasta este adevărata slujire. Printr-un asemenea efort poți câștiga inimi și poți deschide o ușă de acces la sufletele care pier.

În toată lucrarea ta, amintește-ți că ești legat de Hristos, o parte în marele plan de mântuire. Dragostea lui Hristos, într-un curent vindecător, dătător de viață, trebuie să curgă prin viața ta. Când încerci să atragi pe alții înăuntrul cercului dragostei Sale, fie ca puritatea limbajului tău, altruismul slujirii tale, bucuria înfățișării tale, să dea mărturie despre puterea harului Său. Dați lumii o reprezentare a Lui atât de pură și neprihănită, încât oamenii să Îl privească în frumusețea Lui.

E doar de puțin folos să încercăm să îi reformăm pe alții atacând ceea ce poate considerăm obiceiuri rele. Astfel de eforturi rezultă adesea în mai mult rău decât bine. În convorbirea Sa cu femeia Samaritană, în loc să înjosească fântâna lui Iacov, Hristos i-a prezentat ceva mai bun. 'Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu,' a spus El, 'și cine este Cel ce îți spune: Dă-mi să beau, tu singură ai fi cerut de la El, și El ți-ar fi dat apa vie.' (Ioan 4:10). El a direcționat conversația spre comoara pe care o avea de revărsat, oferindu-i femeii ceva mai bun decât posedea ea, chiar apa vie, bucuria și speranța evangheliei.

Aceasta este o ilustrație despre modul în care trebuie să lucrăm noi. Trebuie să le oferim oamenilor ceva mai bun decât ceea ce posedă ei, ce întrece orice pricepere. Trebuie să le spunem despre legea sfântă a lui Dumnezeu, transcrierea caracterului Său și o expresie a ceea ce El dorește ca ei să devină. Arătați-le cu cât de infinit superioară față de bucuriile și plăcerile trecătoare ale lu-

mii este gloria nepieritoare a cerului. Spuneți-le despre libertatea și odihna care pot fi găsite în Salvatorul. 'Oricine bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-l va fi sete', a declarat El. (versetul 14).

Înălțați-L pe Isus, strigând: 'Tată Mielul lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatul lumii!' (Ioan 1:29 engl.) Doar El poate să astâmpere năzuințele inimii și să dea pace sufletului.

Dintre toți oamenii din lume, reformatorii ar trebui să fie cei mai altruști, cei mai amabili, cei mai politicoși. În viețile lor ar trebui să se vadă adevărata bunătate a faptelor neegoiste. Lucrătorul care manifestă o lipsă de politețe, care arată nerăbdare față de ignoranța sau greșelile altora, care vorbește repezit sau acționează necugetat, poate închide ușa spre inimi pe care nu le mai poate atinge niciodată.

După cum roua și ploaia blândă cad asupra plantelor care se ofilesc, tot astfel să cadă în mod gingaș cuvintele, atunci când încercăm să îi salvăm pe oameni din eroare. Planul lui Dumnezeu este de a ajunge mai întâi la inimă. Trebuie să vorbim adevărul în dragoste, încrezându-ne că El va da puterea de reformare a vieții. Duhul Sfânt va aplica sufletului cuvântul care este rostit în dragoste.

Din natura noastră, suntem ego-centriști și încăpățânați. Însă când învățăm lecțiile pe care Hristos vrea să ne învețe, devenim părtași ai naturii Sale; de aici înainte, trăim viața Sa. Exemplul minunat al lui Hristos, gingășia fără egal cu care El a pătruns în sentimentele altora, plângând cu cei ce plâneau și bucurându-se cu cei care se bucurau, trebuie să aibă o influență profundă asupra caracterului tuturor celor care Îl urmează în sinceritate. Prin cuvinte și fapte amabile, ei vor încerca să facă ușoară călătoria pentru picioare obosite.⁴⁴

Referințe:

1. *Profeți și regi*, p. 221, 222 engl. (cap. 17, *Chemarea lui Elisei*).
2. *The Review and Herald*, 29 iulie 1902.
3. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 14-18 (cap. 2, *Misiunea*).
4. *Pe urmele Marelui Medic*, p. 154-157 (cap. 9, *Învățând și vindecând*, subcap. *Misionarii care se întrețin singuri*).

LA GURA SOBEI

DE MIGUEL MENDOZA - AUSTRALIA

INTRODUCERE

„Căminele noastre trebuie să fie făcute un Betel, inimile noastre, un altar. Oriunde dragostea lui Dumnezeu este cultivată în suflet, acolo va fi pace, acolo va fi lumină și bucurie. Isus vrea să vadă căsnicii fericite, **cămine fericite**.”¹

În anii 1800, în contextul american, căminul era o parte centrală a vieții de familie, în special în era dinaintea încălzirilor centrale moderne sau a electricității. Era locul în care familiile se adunau pentru căldură, lumină și părtășie. Sora White folosește expresia „la gura sobei” sau „cămin, șemineu” pentru a sublinia angajamentul personal, relațional și spiritual într-un context pe care audiența ei l-ar recunoaște imediat ca familiar și plin de sens. Ca urmare, pentru ea „la gura sobei” nu este doar un loc fizic; este un simbol al apropierii, încrederii, și al oportunității de a influența cu scopul de a-i instrui pe cei dintr-o gospodărie să trăiască la nivelul lu-

minii pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său și pentru a o împărtăși lumii. Acum, păstrând în minte acest lucru, să analizăm subiectul nostru de astăzi și să învățăm din diferitele lecții pe care le putem obține din cuvântul lui Dumnezeu și de sub pana Inspirației.

ÎN COPILĂRIE

În timpul copilăriei, chiar dacă orașul meu natal era un loc rece în majoritatea anului, nu aveam o sobă ca atare. Însă îmi amintesc de faptul că în căminul nostru era un loc unde ne puteam strânge, ca și când am fi fost „în jurul sobei” în timpul de închinare și cu alte ocazii, și să petrecem câteva minute laudându-L pe Dumnezeu și studiind cuvântul Său. Mama putea să ne împărtășească lecții de viață importante, pe care încă mi le amintesc cu drag. Ea urma instrucțiunile găsite în Proverbe 22:6: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Pot să observ în mod clar în

experiența mea faptul că aceste lecții au fost foarte importante în a mă ajuta să iau decizii care aveau să hotărască dacă îl voi urma sau nu pe Domnul. Îi mulțumesc Domnului pentru Cuvântul Său și pentru promisiunile găsite în el.

„În copilărie și tinerețe, caracterul este cel mai impresionabil. Puterea auto-controlului ar trebui dobândită atunci. La gura sobei și la masa familiei, se exercită influențe ale căror rezultate sunt la fel de trainice ca veșnicia. Mai mult decât orice înzestrare naturală, obiceiurile formate în primii ani de viață determină dacă un om va fi biruitor sau învins în bătălia vieții.”²

AVRAAM ȘI SARA

Auzim despre Avraam, despre credința sa, despre defectele sale, dar, de asemenea, și despre lucrarea pe care a făcut-o cu cei din casa sa—și aceasta îi include pe oamenii care lucrau pentru el, servitorii săi. El a primit o promisiune de la Dumnezeu: „Voi binecuvânta pe cei ce te

timp ce călătoreau spre țara promi-
să: „Între ei au fost mulți care erau
conduși de considerații mai înalte
decât cele de slujire și interese pro-
prie. În timpul șederii lor în Haran,
**atât Avraam cât și Sara îi conduse-
seră pe alții să se închine adevăra-
tului Dumnezeu și să Îi slujească.**
Aceștia s-au atașat de gospodăria
patriarhului și l-au însoțit în țara
promisă.”³ Din experiența lui Avra-
am și Sara de a lucra împreună pen-
tru împărăția lui Dumnezeu, este în
mod clar evident că atât tatăl cât și
mama joacă un rol important în
educarea căminului lor în căile
Domnului.

PĂRINȚI ȘI FAMILII

În slujirea mea, cu diferite ocazii
când vizitam familii, am participat
la momente de închinare cu acestea,
„la gura sobei”. Este frumos să ob-
servi conștiințiozitatea și eforturile
depuse de părinți pentru a avea
acest timp important ca familie.
Este o binecuvântare să te rogi, să
lauzi și să citești împreună, punând
deoparte un timp specific pentru a
veni laolaltă pentru adorarea Dom-
nului nostru, și pentru a avea
conversații profunde despre lucruri
spirituale. Astfel, ei îndeplinesc da-
toria de a înălța contra săgeților
vrăjmașului drapelul pătat de sânge
al lui Emanuel. Este important să
nu uităm că familia este cel mai bun
câmp misionar.

„Părinții ar trebui să vorbească
micuților lor despre Isus și despre
planul de mântuire. Ei ar trebui să
întrețasă lecții prețioase despre
viața și caracterul lui Hristos în
mințile copiilor lor, ca ei să poată
deveni urmașii lui Hristos și
moștenitori ai vieții veșnice. Se
vorbește mult despre lucrarea misi-
onară din țări străine, însă lucrarea
din cămin este neglijată. Cel mai
măreț câmp de misiune este chiar la
gura sobei noastre, și marea noastră
nevoie este aceea de tați și mame în
Israel. Când părinții încep să reali-
zeze marea responsabilitate care
zace asupra lor, ei vor începe aceas-
tă lucrare misionară din cămin, și

își vor instrui copiii pentru cer. Ei
vor da celor mici învățătură peste
învățătură, și precept peste pre-
cept.”⁴ „Lucrarea noastră pentru
Hristos trebuie să înceapă cu fami-
lia din cămin. Educația tinerilor
trebuie să fie de o natură diferită de
cea care a fost în trecut. Bunăstarea
lor cere mult mai mult efort decât li
s-a acordat. Nu există niciun câmp
misionar mai important decât ace-
sta. Prin precept și exemplu, părinții
trebuie să îi învețe pe copiii lor să
lucreze pentru cei neconvertiți. Co-
pii ar trebui să fie astfel educați în-
cât să simpatizeze cu cei vârstnici și
asupriți și să încerce să aline sufe-
rințele celor săraci și în suferință. Ei
ar trebui să fie învățați să fie sărgu-
incioși în eforturi misionare; și din cei
mai fragezi ani, tăgăduirea de sine și
sacrificiul pentru binele altora și pen-
tru înaintarea cauzei lui Hristos ar
trebui să le fie imprimare, ca ei să poa-
tă fi conlucrători cu Dumnezeu.

Dar dacă ei vor învăța vreodată să
facă adevărată lucrare misionară, ei
trebuie să învețe să lucreze mai întâi
pentru cei de acasă, care au un drept
natural la serviciile lor de iubire. Fie-
care copil ar trebui să fie instruit să
poarte partea sa de slujire în cămin.
El nu ar trebui să se rușineze nicio-
dată să își folosească mâinile pentru
a ridica poverile căminului sau pi-
cioarele sale în a alerga la îndeplini-
rea treburilor. În timp ce este astfel
angajat, el nu va merge pe căile
neglijenței și păcatului. Cât de multe
ore sunt irosite de copii și tineri, care
ar putea fi folosite pentru a lua pe
umerii lor tineri și puternici, și pen-
tru a ajuta la purtarea respon-
sabilităților pe care cineva trebuie să
le poarte, arătând astfel un interes
iubitor față de tatăl și de mama!

Acum, acum, acum este timpul
nostru cel mai favorabil de a lucra.
Vizitele individuale sunt de mare
valoare. În dragoste pentru Isus
Hristos și în dragoste pentru sufletele
umane, adevărul trebuie dus fie-
cărei familii, povestit în fiecare că-
min la care este posibil să aveți
acces...

vor binecuvânta și voi blestema pe
cei ce te vor blestema și toate famili-
ile pământului vor fi binecuvântate
în tine.” (Geneza 12:3). De ce aveau
să fie binecuvântate în El toate fami-
liile pământului? Pentru că prin
legătura sa cu Hristos, el a dat un
exemplu de ascultare a vocii lui
Dumnezeu, după cum citim în Ge-
neza 26:5. „**Pentru că Avraam a as-
cultat de porunca Mea și a păzit ce
i-am cerut, a păzit poruncile Mele,
orânduiri Mele și legile Mele.**”
Nu doar atât, ci el urma să își învețe
și să își instruiască familia în căile
Domnului care a mărturisit: „Căci
Eu îl cunosc și știu că are să porun-
cească fiilor lui și casei lui după el
să țină Calea Domnului, făcând ce
este drept și bine, pentru ca astfel
Domnul să împlinească față de
Avraam ce i-a făgăduit” (Geneza
18:19). Cu toate acestea, el nu era
singur în această misiune. Sara,
soția sa, era cu el și împreună au în-
deplinit o lucrare excelentă „la gura
sobei”, întrucât ei au instruit îndea-
proape pe fiecare din căminul lor, în

Ei trebuie, de asemenea, să fie înrădăcinați în adevăratele principii ale reformei sănătății și în grija pentru propriile lor corpuri.⁴⁵

„Aici, lucrând pentru Domnul, suntem îndemnați să îi întâlnim pe oameni acolo unde ei se simt confortabil, în căminele lor, și să folosim acel spațiu intim pentru a împărtăși credința. Condițiile de la gura sobei implică o interacțiune relaxată, personală, în contrast cu predicile formale sau dezbaterile publice.“

Cu toate acestea, „acest câmp din cămin a fost în mod rușinos neglijat de mulți, și este timpul ca resursele divine și remediile divine să fie prezentate, ca această stare de rău să fie corectată. Ce scuză pot aduce preținșii urmași ai lui Hristos pentru că neglijează să îi instruiască pe copiii lor de a lucra pentru El?”⁴⁶

Iubiți părinți, acasă, tinerii noștri au nevoie de grijă specială, întrucât vedem că relele din lume cresc în mod constant. „Răul uriaș al necumpătării își îndeplinește lucrarea vătămătoare în țara noastră. Satan are agenții săi pretutindeni, care sunt instrumente în mâinile sale, pentru a-i ademini și ruina pe tinerii noștri. Nu va fi auzită vocea de avertizare chiar în căminul vostru? **Nu îi vom conduce noi, prin precept și exemplu, pe tinerii noștri să își dorească să atingă ținte înalte, să aibă obiective nobile și scopuri sfinte?** Această lucrare nu este o lucrare ușoară sau mică; dar este o lucrare care se va merita. Un tânăr care a fost instruit prin educație corectă în cămin, va aduce materiale solide la clădirea caracterului său, și prin exemplul și viața sa, dacă puterile sale sunt în mod corect folosite, va deveni o putere în lumea noastră pentru a-i conduce pe alții în sus și înainte pe cărarea neprihăririi. **Salvarea unui suflet înseamnă salvarea multor suflete.**”⁴⁷

SLUJITORII EVANGHELIEI

În cartea *Evanghelizare*, de exemplu, solul Domnului face un apel: „Tuturor celor care conlucrează cu Hristos, le-aș spune: ‘Oriunde

obțineți acces la oameni lângă gura sobei, folosiți ocazia voastră. Luați-vă Biblia și deschideți înaintea lor marile ei adevăruri.’”⁴⁸ Aici, lucrând pentru Domnul, suntem îndemnați să îi întâlnim pe oameni acolo unde ei se simt confortabil, în căminele lor, și să folosim acel spațiu intim pentru a împărtăși credința. Spațiul „de la gura sobei” implică o interacțiune relaxată, personală, în contrast cu predicile formale sau dezbaterile publice. O abordare de la inimă la inimă este încurajată în răspândirea mesajului lui Dumnezeu, care se aliniază cu accentul pe creștinismul practic și slujirea personală.

Un alt apel important făcut la aceia dintre noi care suntem implicați în lucrarea de slujire și ca lucrători biblici: „Frații mei din lucrarea de slujire, deschideți ușile voastre tinerilor care sunt expuși ispitelor. Veniți aproape de ei prin eforturi personale. Răul îi invită din fiecare parte. Căutați să le treziți interesul pentru ceea ce îi va ajuta să trăiască o viață mai înaltă. **Nu stați departe de ei. Aduceți-i în căminul vostru; invitați-i să vi se alăture în jurul altarului familiei.** Să ne amintim cerința lui Dumnezeu față de noi de a face cărarea spre cer strălucitoare și atrăgătoare.”⁴⁹

„Am văzut că predicatorii care lucrau în cuvânt și doctrină au o mare lucrarea înaintea lor, și o responsabilitate grea zace asupra lor. Am văzut că atunci când lucrează, ei nu vin suficient de aproape de inimi. Lucrarea lor este prea generală, și adesea prea dezorganizată. Lucrarea lor trebuie să se concentreze tocmai pe acei pentru care lucrează. Când predică de la amvon, lucrarea lor abia a început. Ei trebuie să pună în practică ceea ce predică, păzindu-se întotdeauna să nu aducă reproș asupra cauzei lui Dumnezeu. Ei ar trebui să ilustreze prin exemplu viața lui Hristos. (1 Corinteni 3:9). ‘Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu’. (2 Corinteni 6:1). ‘Noi, dar, ca împreună lucrători cu El, vă implorăm, de asemenea, să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu.’ Lucrarea predicatorului nu este încheiată

atunci când el pleacă de la amvon. El nu ar trebui să își arunce atunci povara și să își ocupe mintea cu scrisul sau cititul, decât dacă acest lucru este într-adevăr necesar; ci ar trebui să continue lucrarea sa publică prin eforturi private—lucrând personal pentru suflete, oriunde se oferă o ocazie—conversând în jurul sobei, implorând și chemând suflete în locul lui Hristos, să se împace cu Dumnezeu. Lucrarea noastră de aici se va încheia curând, și fiecare om va primi răsplata sa, conform propriei sale lucrări.”⁴¹⁰

„Aceste eforturi de la gura sobei, această lucrare din cămin este însoțită de succes marcant. Încercați-o, fraților, în slujirea voastră. Unii dintre predicatorii noștri nu iubesc acest gen de efort. Ei îl evită. Există o cruce care este atașată acestor eforturi personale, însă aceasta este truda pe care oamenii trebuie să o aibă, dacă adoptă un adevăr nepopular. În contactul acestor străns cu sufletele care sunt în întuneric, lumina noastră poate să strălucească mai eficient, direct asupra întunericului, și ei vor vedea din comportamentul, conversația și manierele noastre solemne, totuși vesele și politicoase, că harul lui Dumnezeu este cu noi, și că pacea cerului este adusă în căminele lor. Ei vor fi încântați de adevărul care este însoțit de rezultate atât de binecuvântate.”⁴¹¹

Următorul citat este parte din remarcile adresate predicatorilor adunați în Conferința Generală din Battle Creek, Michigan, în întâlnirea lor de dimineață din 9 noiembrie 1883: „Ce încredere sacră ne-a încredințat Dumnezeu, făcându-ne slujitorii Săi pentru a ajuta în lucrarea de salvare a sufletelor! El ne-a încredințat adevăruri mărețe, un mesaj foarte solemn, care pune la încercare lumea. Datoria noastră nu este pur și simplu de a predica, ci de a sluji, de a veni aproape de inimi, de a depune eforturi personale la gura sobei. Ar trebui să ne folosim cu îndemănare și înțelepciune talanții încredințați, ca să putem prezenta lumina prețioasă a adevărului în modul cel mai plăcut, modul cel mai eficient de a salva suflete.”⁴¹²

Domnul Isus a dat poporului Său o misiune care ar trebui împlinită imediat. Citim în Matei 28:19, 20: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” Este privilegiul nostru de a auzi aceste cuvinte și a acționa ca urmare a lor. „Nu este scopul lui Dumnezeu ca predicatorii să fie lăsați să îndeplinească cea mai mare parte a lucrării de semănare a semințelor adevărului. Oamenii care nu sunt chemați în lucrarea de slujire a evangheliei trebuie să fie încurajați să lucreze pentru Stăpânul, conform cu diferitele lor abilități. Sute de bărbați și femei, care acum stau în indolență, ar putea să îndeplinească un serviciu acceptabil. Ducând adevărul în căminele vecinilor și prietenilor lor, ei ar putea să îndeplinească o lucrare măreață pentru Stăpânul. Dumnezeu nu Se comportă preferențial. **El va folosi creștini umili, devotați care au dragoste de adevăr în inimile lor.** Aceștia să se angajeze în serviciu pentru el, îndeplinind lucrarea din casă în casă. Stând la gura sobei, astfel de oameni—dacă sunt umili, discreți și evlavioși—pot face mai mult pentru a împlini nevoile reale ale familiilor, decât poate un predicator.”¹³ Pentru oricine care se angajează în această lucrare importantă, gura sobei devine un loc natural pentru a împărtăși evanghelia și lecții despre familie, credință, și evanghelizare. „Prezentarea adevărului, în dragoste și simplitate, din casă în casă, este în armonie cu instrucțiunea dată de Hristos ucenicilor Săi, când i-a trimis în prima lor călătorie misionară. Prin cântări de laudă, prin rugăciuni umile, din inimă, mulți vor fi atinși. Lucrătorul divin va fi prezent pentru a trimite convingere în inimi. ‘Eu sunt întotdeauna cu voi,’ este promisiunea Sa. Cu asigurarea prezenței perma-

nente a unui asemenea ajutor, putem lucra în credință, speranță și curaj.”¹⁴

Ca urmare, vrei tu să fii folosit de Dumnezeu ca un instrument umil în conducerea altora spre piciorul crucii?

„Una dintre cele mai eficiente căi prin care lumina poate fi comunicată este prin efort personal. În cercul familiei, la gura sobei vecinului, la marginea patului bolnavului, într-un mod liniștit poți citi Scripturile și rosti un cuvânt pentru Isus și adevăr. Astfel poți semăna sămânța prețioasă care va încolți și va aduce roade.”¹⁵

APELUL LUI DUMNEZEU

După cum am studiat astăzi, există o lucrare importantă de îndeplinit „la gura sobei”, fie la noi acasă, sau la altcineva. Ca biserică, trebuie să înțelegem că lucrarea spirituală nu se limitează doar la clădirea bisericii—ea este cea mai eficientă în momentele private de zi cu zi. Gura sobei, în sensul acesta, este locul cel mai bun pentru construirea relațiilor și plantarea semințelor credinței și adevărului, departe de rigiditatea locurilor formale. Iubită familie a Mișcării de Reformă, să Îi cerem Domnului să ne deschidă mințile și inimile pentru a primi acest mesaj și a pune la inimă următorul apel pe care El îl are pentru tine și pentru mine, când încheiem acest subiect:

„Domnul va investiga modul în care am folosit talanții pe care El ni i-a încredințat. El a plătit prețul cu propriul Său sânge și cu tăgăduirea Sa de sine și sacrificiul și suferințele Sale, pentru a-Și asigura serviciul de bună voie al fiecărui suflet ca lucrător împreună cu Dumnezeu. O, dacă fiecare și-ar simți responsabilitatea în fața lui Dumnezeu de a folosi în mod înțelept darurile din talentele încredințate, ce câștig ar fi adus lui Dumnezeu prin Isus Hristos! Acel un talent poate să crească și va crește prin folosire. Darul considerat cel mai neînsemnat, slujirea cea mai umilă, pot să ajungă la

minți și să influențeze inimi pe care cei care posedă talente mai mari nu ar putea să le atingă.

Acum, acum, acum este timpul nostru cel mai favorabil de a lucra. Vizitele individuale sunt de mare valoare. În dragoste pentru Isus Hristos și în dragoste pentru sufletele umane, adevărul trebuie dus fiecărei familii, povestit în fiecare cămin la care este posibil să aveți acces... Țineți minte că Duhul Sfânt este lucrătorul. Agentul uman care lucrează pentru Dumnezeu nu este singur..

Lucați cu perseverență, cu gingășie, compasiune și spirit de rugăciune, și dragostea va face mai mult decât predicile. Domnul Isus, dându-și viața Sa pentru salvarea lumii din blestemul păcatului, avea în vedere lucruri mai mari decât au văzut până acum ochii noștri. Duhul Sfânt așteaptă canale prin care să lucreze... Satan nu va triumfa totdeauna. Spiritul lui Dumnezeu va fi revărsat asupra bisericii imediat ce vasele sunt pregătite să Îl primească.”¹⁶

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze din abundență și să ne ajute să îndeplinim această lucrare „la gura sobei”. Amin!

Referințe:

1. *Credința prin care trăiesc*, p. 255 (cap. *Dragostea care durează*) [sublinierea adăugată].
2. *Îndrumarea copilului*, p. 202 (cap. 37, *Puterea obiceului*).
3. *Patriarhi și profeți*, p. 127, cap. 11, *Chemarea lui Avram*, sublinierea adăugată).
4. *The Review and Herald*, 21 aprilie 1891.
5. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 429, cap. 54, *Lucrarea misionară din cămin*, subcap. *Familia ca un câmp misionar*).
6. *Ibid.*, p. 430, cap. 54, *Lucrarea misionară din cămin*, subcap. *Familia ca un câmp misionar*).
7. *The Review and Herald*, 10 iulie 1888 [Sublinierea adăugată].
8. *Evanghelizarea*, secțiunea 13, *Lucrarea personală*, subcap. *Câștigând familii*.
9. *Slujitorii evangheliei*, p. 212, Secțiunea 6, Sub-păstorul, cap. „Paște mielusei mele”, subcap. *Tinerii să îndeplinească o parte în lucrarea bisericii*).
10. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 432, cap. 79, *Comunicări pentru prezbiterul Hull*.
11. *Manuscript Releases*, vol. 7, p. 37.
12. *The Review and Herald*, 15 aprilie 1884.
13. *Slujirea medicală*, p. 109 cap. subcap. [Sublinierea accentuată]
14. *Christian Service*, p. 114.
15. *Ibid.*, p. 118.
16. *That I May Know Him*, p. 330.

„DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÂNCE”

de OZIEL FERNANDEZ
– BRAZILIA

O CHEMARE LA SLUJIRE ȘI
COMPASIUNE CREȘTINĂ

Expresia rostită de Isus, „Dați-le voi să mănânce”, rezonază profund ca o chemare la grijă și responsabilitate față de alții. Notată în Matei 14:16, ea este încadrată în istoria bine-cunoscută despre prima înmulțire a pâinilor și peștilor. Cu toate acestea, dincolo de faptul că relatează una dintre cele mai reprezentative minuni din Biblie, acest pasaj conține, de asemenea, lecții fundamentale de compasiune, generozitate și slujire creștină, care toate reprezintă o provocare pentru biserica de astăzi de a lua măsuri practice, acționând într-o lume care se confruntă cu provocări majore, cum ar fi foametea.

FOAMETEA CHIAR ACUM

Astăzi, foametea este o problemă globală devastatoare. „Conform raportului Națiunilor Unite, doar în 2023, conform SOFI 2024, aproximativ 733 milioane de oameni vor suferi de foame în întreaga lume.”¹ E ca și când una din 11 persoane din lume este flămândă, și acest număr crește din cauza factorilor cum ar fi inegalitatea socială, crizele economice și conflictele armate. Această realitate este în contrast izbitor cu cantitatea de hrană produsă la nivel global, care arată că problema nu este lipsa resurselor, ci distribuirea deficitară și o lipsă de acțiune.

Când Isus a spus „Dați-le voi să mănânce”, El i-a provocat pe ucenicii Săi să facă față unei situații care părea imposibilă—la fel cum ar părea astăzi provocarea de a hrăni milioane de oameni flămânzi. Cu toate acestea, ca și în acea ocazie, mesajul lui Hristos indică spre responsabilitatea comună a urmașilor Săi de a împlini nevoile fizice și spirituale ale celor care suferă.

CONTEXTUL BIBILIC

Minunea înmulțirii pâinilor a avut loc la scurt timp după vestea despre moartea lui Ioan Botezătorul. Posibil pentru că ucenicii erau epuizați și triști din cauza veștii morții lui Ioan, Isus s-a retras cu ucenicii într-un loc pustiu pentru un timp de înviore. „Isus, când a auzit vestea aceasta, a plecat de acolo într-

o corabie, ca să Se ducă singur la o parte, într-un loc pustiu.” (Matei 14:13). Invitația lui Hristos la odihnă este o expresie a grijii Sale pastorale pentru ucenicii Săi. Însă odihna dorită a fost curând întreruptă, când mulțimile au descoperit încotro mersese El și L-au urmat pe jos. „Oamenii i-au văzut plecând și i-au cunoscut; au alergat pe jos din toate cetățile și au venit înaintea lor în locul în care se duceau ei” (Matei 6:33).

„Sărbătoarea Paștelui era aproape, și de departe și de aproape, grupuri de peregrini în drumul lor spre Ierusalim se adunau să Îl vadă pe Isus. Se adunau mai mulți la numărul lor, până când s-au adunat aproape cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii. Înainte ca Hristos să ajungă la țarm, o mulțime Îl aștepta.”²

COMPASIUNE PENTRU GLOATĂ

Iubitorul Salvator nu a ezitat niciodată să ne împlinească nevoile. El are milă de gloată, le spune bun-venit și îi vindecă pe bolnavii lor. „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi.” (Matei 14:14).

În Noul Testament, „a avea milă” reprezintă măsura supremă de simpatie pentru cei care suferă, de obicei fiind folosită cu referire la acțiunile lui Isus Hristos. (Vezi, de asemenea, Matei 15:32; 20:34; Marcu 1:41; Luca 7:13).

Isus nu lasă niciodată să plece de la El o persoană, fără să Se îngrijească de nevoile ei. Deși întrerupt din liniștea Sa, plecând din locul unde Se retrăsese, El a făcut trei lucruri pentru a Se îngriji de ei:

1. El a învățat mulțimile despre împărăția lui Dumnezeu, îngrijindu-Se astfel de nevoile minții.
2. I-a vindecat pe cei bolnavi, îngrijindu-Se astfel de nevoile lor fizice.
3. A hrănit întreaga gloată cu pâine, ca un simbol al pâinii care vine din cer (Ioan 6:22-40).

Astfel, Isus a împlinit nevoile lor mentale, fizice și spirituale.

PREOCUPAREA UCENICILOR

Fusese o zi aglomerată de activitate. Isus învățase și îi vindecase pe

cei bolnavi din mulțime, însă ucenicii erau acum îngrijorați cum să hrănească mulțimea. Realizând unde se aflau, ei s-au apropiat de Isus, exprimându-și îngrijorarea și sugerându-I să trimită oamenii să plece și să caute hrană în satele învecinate.

„Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul acesta este pustiu și ziua este pe sfârșite. Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele de dimprejur ca să-și cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca.” (Marcu 6:35, 36). Ucenicii nu înțelegeau cum puteau să se îngrijească de hrană pentru mulțime; era în afara bugetului lor, și pentru ei nu exista nicio altă soluție, decât să trimită mulțimea să plece. Totul era nefavorabil; locul era izolat, ceasul era târziu, mulțimea era numeroasă, și ei nu aveau destui bani. Cu o opțiune a sărăciei, ucenicii accentuau lucrurile pe care nu le aveau.

PORUNCA LUI HRISTOS

Ascultând cu atenție la sugestia ucenicilor, Isus le-a răspuns: „N-au nevoie să plece”, „dați-le voi să mănânce”. Porunca lui Hristos era neașteptată și tulburătoare, ca urmare ucenicii aveau trei provocări:

1. Mulțimea era numeroasă—5.000 de bărbați, fără să punem la socoteală femeile și copiii.
2. Ei erau într-o regiune izolată, departe de oraș, fără să fie vreun loc de unde să poată cumpăra hrană.
3. Nu aveau suficienți bani.

Ucenicii erau în mod cert într-o situație fără ieșire—cu probleme logistice, lipsă de resurse și o mulțime flămândă.

Totuși, au fost de acord să pună în mâinile lui Hristos puținele bucățele pe care le aveau, pentru că Isus le spusese: „Aduceți-le la Mine” (vezi Matei 14:18). Puținul acela a fost înmulțit în mod miraculos, și toată lumea s-a săturat. Minunea ne învață că în ciuda resurselor puține, Dumnezeu poate îndeplini lucruri mari prin oameni care sunt dispuși să slujească.

Atunci când Isus a poruncit ucenicilor să îi hrănească pe oameni, El evoca principiul responsabilității bisericii de a se îngriji de cei vulnera-

bili, despre care vorbise prin profetul Isaia. Hristos, porunca prin profet: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând“; „Adu în casa ta pe nenorocii fără adăpost“; „Când vezi un om gol, acoperă-l...“ (Isaia 58:7).

Domnul ne-a poruncit: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți evanghelia la orice făptură“ (Marcu 16:15). „Însă cât de des, inima noastră se scufundă în descurajare, și credința dă înapoi, când vedem cât de mare este nevoia, și cât de puține sunt mijloacele din mâinile noastre! Asemenea lui Andrei, noi privim la cele cinci pâini de orz și la cei doi peștișori, și exclamăm: Ce este aceasta la atât de mulți? Adesea ezităm, nefiind dispuși să dăm tot ceea ce avem, temându-ne să cheltuim și să fim cheltuiți pentru alții. Însă Isus ne-a poruncit: ‘Dați-le voi să mănânce.’ Porunca Sa este o promisiune și în spatele ei este aceeași putere care a hrănit mulțimea de lângă mare.“³

CHEMAREA BISERICII

Expresia „Dați-le voi să mănânce“ trece dincolo de contextul procurării hranei fizice. Este o chemare adresată bisericii, ca trup al lui Hristos, de a împlini nevoile spirituale, emoționale și materiale ale oamenilor. Isus nu le-a permis ucenicilor să se eschiveze de la responsabilitatea lor de a se îngriji de mulțimi, și același principiu ar trebui să ne călăuzească în biserică astăzi.

„În minunea Mântuitorului de a hrăni cele cinci mii este ilustrată puterea lui Dumnezeu care lucrează în producerea recoltei. Isus dă la o parte vâlul de pe lumea naturii și revelează energia creatoare care este constant exercitată pentru binele nostru. În înmulțirea seminței aruncate în pământ, Cel care a înmulțit pâinile îndeplinește o minune în fiecare zi. Prin minune, El hrănește constant milioane din recolta câmpurilor. Oamenii sunt chemați să coopereze cu El îngrijindu-se de grâne și de pregătirea pâinii, și din cauza acestui lucru, ei pierd din vedere agentul divin. Lucrarea puterii Sale este atribuită cauzelor naturale sau instrumentului

uman, și prea adesea, darurile Sale sunt pervertite pentru scopuri egoiste și făcute să fie un blestem în loc de binecuvântare. Dumnezeu caută să schimbe toate acestea. El dorește ca simțurile noastre tocite să fie trezite pentru a discerne bunătatea Sa îndurătoare, ca darurile Sale să poată fi pentru noi binecuvântarea pe care a intenționat-o El.

Cuvântul lui Dumnezeu, împărțirea vieții Sale, este cea care dă viață seminței; și mâncând grânele, noi devenim părtași ai acelei vieți. Aceasta dorește Dumnezeu să discernem noi; El dorește ca până și în primirea pâinii zilnice să putem recunoaște influența Sa și să putem fi aduși într-o părtășie mai strânsă cu El.

Prin legile lui Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei cu o certitudine invariabilă. Recolta dă mărturie despre semănătură. Aici nu se tolerează nicio prefăcătorie. Oamenii îi pot înșela pe semenii lor și pot primi laude și compensare pentru vreun serviciu pe care nu l-au oferit. Însă în natură, nu poate exista nicio înșelăciune.“⁴

„La recoltă, sămânța este multiplicată. **Un singur grăunte de grâu, sporit prin semănări repetate, ar acoperi un teren întreg cu snopi aurii. Atât de răspândită poate fi influența unei singure vieți, chiar a unui singur act.**“⁵

Comentând mai mult asupra minunii înmulțirii pâinilor și peștilor, citim în Spiritul Profetic: „În actul lui Hristos de a împlini nevoile vremelnice ale unei mulțimi flămânde este cuprinsă o lecție spirituală profundă pentru toți lucrătorii. Hristos a primit de la Tatăl; El a împărțit ucenicilor; și oamenii [au împărțit] unul altuia. La fel, toți cei care sunt uniți cu Hristos vor primi de la El pâinea vieții, hrana cerească, și o vor împărți altora.“⁶

Foamea despre care vorbește Isus poate fi înțeleasă într-un sens mai larg. Mulți oameni din jurul nostru sunt flămânzi după dreptate, pace, dragoste și speranță. Biserica are o misiune de a fi o sursă de hrană spirituală și emoțională pentru o lume în criză. Apostolul Iacov subliniază acest adevăr prin evidențierea importanței credinței însoțite de acțiuni concrete:

„Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!“ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?“ (Matei 2:15, 16). La fel, în prima sa epistolă, Ioan întrebă: ‘Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?’”

Lumea de astăzi este plină de „mulțimi flămânde“, în căutare de sens, apartenență și speranță. Biserica este chemată să fie o comunitate generoasă, gata să împărtășească pâinea vieții și să aducă solia transformatoare a lui Hristos.

ROLUL NOSTRU ÎN ÎNMULȚIRE

Este ușor să te simți copleșit de amploarea problemelor globale cum ar fi foametea. Cum putem noi, cu resursele noastre limitate, să facem o diferență în fața unei probleme atât de mari? Istoria înmulțirii pâinilor ne amintește că, în mâinile lui Hristos, chiar puținul pe care îl avem poate fi înmulțit să slujească multora.

„Binecuvântările, atât cele temporare cât și cele spirituale, îi vor însoți pe cei care împart celor nevoiași ceea ce primesc ei de la Stăpânul. Isus a îndeplinit o minune pentru a hrăni cinci mii, o mulțime flămândă, obosită. El a ales un loc plăcut în care să îi găzduiască pe oameni și le-a poruncit să se așeze. Apoi a luat cele cinci pâini și cei doi peștișori. Fără îndoială, au fost făcute multe remarci cu privire la imposibilitatea de a sătura cinci mii de bărbați flămânzi, în afară de femei și copii, din acele provizii sărăcăcioase. Însă **Isus a rostit mulțumiri și a pus hrana în mâinile ucenicilor ca să fie distribuită. Ei au dat mulțimii, hrana înmulțindu-se în mâinile lor.** Și când mulțimea a fost săturată, ucenicii s-au așezat și ei și au mâncat cu Hristos din proviziile furnizate de cer. Aceasta este o lecție prețioasă pentru fiecare dintre urmașii lui Hristos.“⁷

La fel ca pe ucenicii lui Isus în trecut, Dumnezeu speră să ne folosească drept mijloace de comunicare a binecuvântărilor Sale. „Ucenicii

erau canalul de comunicare între Hristos și oameni. Aceasta ar trebui să fie o mare încurajare pentru ucenicii Săi de astăzi. Hristos este marele centru, sursa a toată țaria. Ucenicii Săi trebuie să își primească proviziile de la El. Cei mai inteligenți, cei mai preocupați spiritual, pot să dea mai departe doar în măsura în care primesc. De la ei înșiși, ei nu pot să ofere nimic pentru nevoile sufletului. Putem să împărțim doar ceea ce primim de la Hristos; și putem primi doar în măsura în care împărțim altora. Când timp vom continua să împărțim, vom continua să primim; și cu cât mai mult vom împărți, cu atât mai mult vom primi. Astfel putem în mod constant să credem, să ne încredem, să primim și să împărțim.⁶⁸

Instituțiile creștine, misionarii și voluntarii din întreaga lume trăiesc deja această realitate, dedicându-și viețile pentru a împlini nevoile celor mai vulnerabili. De la programele de alimente pentru cei flămânzi la proiectele care oferă educație, sănătate și îngrijiri de bază, aceste inițiative reflectă dragostea lui Hristos în acțiune. Ceea ce pare mic în ochii noștri poate fi începutul unei lucrări mari în mâinile lui Dumnezeu. Nu trebuie să așteptăm până când avem abundență; ceea ce avem astăzi, poate fi un instrument în mâinile lui Hristos pentru a realiza imposibilul.

O CHEMARE LA ACȚIUNE

Cerința lui Hristos față de ucenicii Săi continuă să rezoneze astăzi. El ne invită să fim parte din lucrarea Sa de răscumpărare din lume, în special în contextul global al atât de multor nevoi. Foametea, fie că e cea fizică sau spirituală, încă afectează miliarde de oameni, și creștinii sunt chemați să fie răspunsul lui Dumnezeu la aceste nevoi.

Această chemare la acțiune poate începe cu gesturi mici: un cuvânt de încurajare, o donație făcută celor care sunt în nevoi, sau chiar întemeierea unui centru de asistență socială în bisericile noastre care caută să împlinească nevoile fizice și spirituale ale comunităților noastre. Nu putem

ignora urgența foametei mondiale, ci ca ucenici ai lui Hristos ni se prezintă provocarea de a acționa cu compasiune și generozitate.

„Isus nu a încercat să atragă oamenii la Sine prin satisfacerea dorinței după lux. Pentru acea mare mulțime, obosită și flămândă după ziua lungă și obositoare, hrana simplă a fost o asigurare atât a puterii Sale cât și a grijii Sale gingașe pentru ei în nevoile obișnuite ale vieții. Salvatorul nu a promis urmașilor Săi articolele de lux ale lumii; soarta lor poate fi limitată de sărăcie; însă cuvântul Său este oferit ca garanție că nevoile lor vor fi împlinite, și El a promis ceea ce e mai bun decât bunul pământesc—prezența constantă a propriei Sale mângâieri.

După ce mulțimea fusese hrănită, a mai rămas o abundență de mâncare. Isus le-a poruncit ucenicilor: ‘Strângeți ce a rămas, ca să nu se piardă nimic.’ (Ioan 6:12). Aceste cuvinte însemnau mai mult decât a pune hrana în coșuri. Lecția era dublă. Nimic nu trebuie să se piardă. Nu trebuie să scăpăm niciun avantaj vremelnic. Nu trebuie să neglijăm nimic ce ar sluji pentru beneficiul unei ființe omenești. Să se strângă tot ceea ce va alina nevoile celor flămânzi. Cu aceeași grijă ar trebui să strângem pâinea care vine din cer pentru a satisface nevoile sufletului. Prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să trăim noi. Nimic din ceea ce a spus Dumnezeu nu trebuie să se piardă. Nu trebuie să neglijăm nici un singur cuvânt care privește mântuirea noastră veșnică. Nici un singur cuvânt nu trebuie să cadă inutil la pământ.⁶⁹

„Ucenicii au adus la Isus tot ceea ce aveau; însă El nu i-a invitat să mănânce. El le-a poruncit să-i servească pe oameni. Hrana s-a înmulțit în mâinile Sale, și mâinile ucenicilor, întinzându-se spre Hristos, nu erau niciodată neumplute. Mica provizie a fost suficientă pentru toți. Când mulțimea a fost saturată, ucenicii au mâncat cu Isus din hrana prețioasă pusă la dispoziție de cer.

Când vedem nevoile celor săraci, ignoranți, asupriți, cât de des se scufundă în descurajare inimile

noastre. Ne întrebăm îndoielnici: ‘Ce sunt slaba noastră putere și resursele noastre insuficiente pentru a acoperi aceste nevoi teribile? Să nu așteptăm vreo abilitate mai mare de a conduce lucrarea sau vreo organizație care să se ocupe de aceasta?’ Hristos spune: ‘Dați-le voi să mănânce.’ Folosiți mijloacele, timpul, abilitățile pe care le aveți. Aduceți-vă pâinile voastre de orz la Isus.

Deși resursele noastre poate nu sunt suficiente pentru a hrăni mii, totuși pot fi suficiente pentru a hrăni o persoană. În mâna lui Hristos, ele pot hrăni mii. Asemenea ucenicilor, dați ceea ce aveți. Hristos va înmulți darul. El va răsplăti încrederea onestă, simplă în El. Ceea ce părea doar o rezervă sărăcicioasă se va dovedi a fi un ospaț bogat.⁷⁰

CONCLUZIE

„Dați-le voi să mănânce“ nu este doar un îndemn la caritate, ci o chemare la responsabilitate. Isus a arătat că nu avem nevoie de mult pentru a face o diferență; avem nevoie doar să punem în mâinile Lui ceea ce avem. La fel cum pâinile și peștii au fost înmulțiți, Hristos poate înmulți eforturile și resursele noastre pentru a hrăni mulțimile flămânde din jurul nostru, atât din punct de vedere spiritual, cât și fizic.

Într-o lume în care milioane de oameni suferă de foame, biserica trebuie să continue să răspundă la această chemare cu compasiune, ca o reflectare a dragostei lui Hristos într-o societate care are atât de multă nevoie de grijă și speranță.

Referințe:

1. *Hristos, Lumina lumii*, p. 364, cap. 39, „Dați-le voi să mănânce“. 2. *Ibid.*, p. 369. 3. *Educația*, p. 107, 108, cap. 39, cap. 11, Lecții de viață, subcap. *Semănând în credință*. 4. (*Ibid.*, p. 109 [Sublinierea adăugată]). 5. (*Hristos, Lumina lumii*, p. 369, cap. 39, *Dați-le voi să mănânce*). 6. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 263 (secțiunea IV, *Lucrarea misionar-medicală*, cap.31—*Nevoia bisericii*). 7. (*Hristos, Lumina lumii*, p. 370, cap. 39, *Dați-le voi să mănânce*). 8. (*Pe urmele Marelui Medic*, p. 47, 48, cap. 2, Zile de slujire, subcap. *Cinci pâinici de orz hrănesc mulțimea*). 9. *Ibid.*, p. 49, 50.

LA DRUMURI ȘI LA GARDURI

de DANIEL BALBACH – S.U.A.

Isus prezintă o parabolă interesantă: „Și Isus i-a răspuns: „Un om a dat o cină mare și a poftit pe mulți. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: ‘Veniți, căci iată că toate sunt gata’. Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: ‘Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți’. Un altul a zis: ‘Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog’. Un altul a zis: ‘Tocmai acum m-am însurat și de aceea nu pot veni’. Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci, stăpânul casei s-a mâniat și a zis robului său: ‘Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și schiopi’. La urmă, robul a zis: ‘Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc’. Și stăpânul a zis robului: ‘Ieși la dru-

muri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.” (Luca 14:16-23).

Cine sunt primele două grupuri invitate la această cină, și ce semnifică aceasta?

„Prin marea cină, Hristos reprezintă binecuvântările oferite prin evanghelie. Cele puse la dispoziție reprezintă nimic mai puțin decât pe Hristos Însuși. El este pâinea care se coboară din cer; și de la El curg râuri de mântuire. Mesagerii Domnului proclamaseră iudeilor venirea Salvatorului; ei indicaseră spre Hristos ca ‘Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.’ (Ioan 1:29). În ospățul pe care l-a oferit El, Dumnezeu le-a oferit cel mai mare dar pe care Cerul îl poate oferi... ‘Și dacă mănâncă cineva din această pâine, a spus Hristos, va trăi în veac.’ (Ioan 6:51).“¹

Din citatul de mai sus, înțelegem două puncte frumoase:

1. Invitația a fost dată mai întâi evreilor, care îi reprezintă pe creștinii de astăzi ca poporul ales al lui Dumnezeu. „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29).

2. Ca servi ai lui Dumnezeu și mesageri pentru lume, noi avem privilegiul de a da lumii o invitație de a primi darul gratuit al pâinii vieții, care este Hristos Însuși. „Și Hristos le-a spus: ‘Eu sunt pâinea vieții’” (Ioan 6:35).

Națiunea iudaică respinsese invitația din cauza condiției lor spirituale—ei se gândeau că erau ‘bogați, ... îmbogățiți și nu duc lipsă de nimic’ (Apocalipsa 3:17). Invitația a fost dată, atunci, unei a doua clase de oameni. Stăpânul îi

care se face referire prin drumuri și garduri (sau ulițe)? Aceste grupuri sunt prezentate de Inspirație ca fiind oamenii din lume, cei din afara credinței noastre.

În timpul sesiunilor misionare recente din câteva biserici, am subliniat eforturile noastre—sau lipsa acestora—de a ajunge la cei din afara credinței noastre. La începutul unui curs, am cerut studenților să se uite împrejur și să identifice cât de mulți din sală erau noi în credință, veniți din afara bisericii în ultimii cinci ani. În acel grup mare, una sau două persoane veniseră la credință „din lume”. Aceasta ridică o întrebare critică pentru fiecare dintre noi: Ca servi ai lui Hristos, suntem noi activi în a ajunge la oameni și a-i invita pe alții la marele ospăț al evangheliei, la care Isus Însuși este pâinea vieții?

Poate ne întrebăm: „Cum pot face eu această lucrare? Mai specific: La cine anume să ajung eu?” Poate ne simțim nesiguri în ce privește ajungerea la oameni din diferite medii—fie că sunt foarte educați, sau bogați, sau poate au credințe care diferă de învățăturile creștine tradiționale. Unii se pot simți distanți față de comunități religioase din cauza deciziilor personale, a stilului de viață păcătos, sau a perspectivelor culturale. Adesea există o reținere cu privire la posibilitatea ca astfel de persoane să fie interesate de chestiuni spirituale sau să fie deschise să se implice la biserică.

Mulți dintre noi presupun că probabil nu ar fi nici măcar corect sau potrivit să aduci astfel de persoane la biserică. Aceste îndoieli se ridică atunci când ne gândim la lucrarea de a ajunge la oameni. Pentru a atenua aceste îndoieli, merită să reflectăm la ceea ce are de spus Inspirația despre prima grupă a celor invitați la ospățul evangheliei: „Cei de la drumuri”.

LA DRUMURI

„Invitația la ospăț a fost dată întâi poporului iudeu, poporului care fusese chemat să stea ca profesori și conducători între oameni... Când

chemarea evangheliei este dusă la neamuri, există același plan de lucru. Mesajul trebuie dat mai întâi ‘la drumuri’- oamenilor care au un rol activ în lucrarea lumii, profesurilor și liderilor oamenilor.

Mesagerii Domnului să poarte în minte acest lucru. Păstorilor turmei, învățătorilor numiți în mod divin, acesta ar trebui să le fie un cuvânt de ascultat. Cei care aparțin grupurilor mai sus puse în societate trebuie să fie căutați cu afecțiune gingașă și considerație frățească. Oamenii din viața de afaceri, cei din poziții de încredere, bărbații cu facultăți inventive mari și cu pricepere științifică, oamenii de geniu, învățătorii evangheliei ale căror minți nu au fost atrase la adevărurile speciale pentru acest timp—aceștia ar trebui să fie primii care să audă chemarea. Lor trebuie să le fie dată invitația.

Există o lucrare de făcut pentru cei bogați. Omul bogat are nevoie de efortul tău în dragoste și temere de Dumnezeu. Prea adesea, el se încrede în bogățiile sale și nu simte pericolul său. Ochii minții au nevoie să fie atrași la lucrurile care au o valoare care durează...

Cei care se află sus în lume datorită educației, bogăției sau vocației lor, sunt rareori abordați cu privire la interesele sufletului. Mulți lucrători creștini ezită să se apropie de aceste clase. Dar acest lucru nu ar trebui să fie așa.³

Un prieten drag tatălui meu făcea parte din această clasă. Din nefericire, la momentul în care tatăl

spune atunci servului (în Luca 14:21): „Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.” Aceasta nu se referă atât de mult la un sens literal, cât la un sens spiritual. Dacă cei care reprezintă poporul lui Dumnezeu de astăzi sunt cei bogați spiritual, atunci la drumuri și la garduri trebuie să fie cei care sunt săraci, ologi și orbi.

„Servul care i-a adus pe cei săraci și orbi a raportat stăpânului său: ‘Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc.’ Și stăpânul a zis robului: ‘Teși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.’ Aici, Hristos a indicat spre lucrarea evangheliei în afara limitelor iudaismului, la drumurile și gardurile lumii.”²

Cum rămâne cu ultimele două grupuri menționate în parabolă, la

meu a murit, eu eram încă „în lume”. Cu toate acestea, după ce am venit la credință și am devenit un lucrător biblic, m-am simțit constrâns să iau legătura cu prietenul tatălui meu. El este o persoană prietenoasă, ca urmare mergeam la el acasă și luam cina. Pe măsură ce prietenia noastră a continuat, L-am căutat pe Domnul pentru o cale de a continua să împărtășesc evanghelia cu el, întrucât el era agnostic. Când l-am vizitat acasă, el mi-a arătat roata sa de olar și cuptorul, întrucât îi plăcea să se ocupe de olărit ca activitate de timp liber. Într-o zi, în timp ce mă rugam, am fost impresionat să merg și să accept oferta lui de a ne ocupa împreună de olărit—realizând că aceasta ar putea fi o pană deschizătoare, care să permită împărtășirea evangheliei.

Când i-am spus acestui domn că aș vrea să învăț să fac vase de lut, a fost foarte fericit. Prima data acolo, am avut o experiență deosebită împreună—și, fie că vă vine să credeți sau nu, am putut să împărtășesc câteva aplicații spirituale, cum Hristos este olarul, și noi suntem lutul. După această primă ocazie împreună, am putut să semăn câteva semințe ale evangheliei pe aici și acolo—și prietenia noastră s-a adâncit. Cu adevărat am început să înțeleg mai multe despre metoda lui Hristos de salvare de suflete:

„Doar metoda lui Hristos va aduce succes real în a ajunge la oameni. Salvatorul se amesteca printre oameni ca unul care le dorea binele. El le arăta simpatia Sa pentru ei, slujea nevoilor lor și le câștiga încrederea. Apoi le poruncea: 'Vino după Mine.'”⁴

Aceasta implică adâncirea relațiilor și câștigarea încrederii cuiva. Apoi, pe măsură ce dezvoltăm o prietenie mai strânsă cu cineva, putem împărtăși mai bine evanghelia. Astăzi, după 10 ani, acest domn încă este un prieten apropiat al meu—și eu continui să plantez semințe de adevăr, având încredere că într-o zi el poate fi în împărăția cerului.

Ni se spune de către Inspirație că Hristos a investit mult efort în această clasă de oameni—și ni se arată, de

asemenea, cum a ajuns El la ei. Isus „a căutat să cunoască fariseul bogat și cult, nobilul evreu, și conducătorul roman. El a acceptat invitațiile lor, a participat la ospetele lor, s-a familiarizat cu interesele și ocupațiile lor ca să poată câștiga acces la inimile lor, și să le reveleze bogățiile nepieritoare.”⁵

LA GARDURI

Ni se spune, de asemenea, să mergem să ajungem la cei care sunt pe „ulițe” sau la „garduri”. Vorbind din timpul lui Moise, Biblia menționează: „străinul și orfanul, și văduva care sunt în interiorul porților tale, vor veni și vor mânca și se vor sătura” (Deuteronom 14:29). Inspirația ne spune că „nu trebuie să ne gândim doar la oamenii mari și talentați, neglijând clasele mai sărace. Hristos instruieste pe solii Săi să meargă de asemenea la cei care sunt pe ulițe și la garduri, la cei săraci și umili ai pământului. În curțile și aleile orașelor mari, în ulițele singuraticice ale țării, sunt familii și persoane individuale—poate străini într-o țară străină—care sunt fără relații de biserică, și care, în singurătatea lor ajung să simtă că Dumnezeu i-a uitat.”⁶

RENUNȚÂND LA PREJUDECĂȚI

Ca adolescent, colportam cam cinci ore pe zi pentru a ajuta la plata taxelor mele pentru internatul școlii. Instructorul nostru ne-a învățat multe principii bune găsite în parabola *Cinei cele mari*. Unul este că trebuie să colportăm toate clasele din vecinătățile noastre, nu doar cele în care probabil am obține cele mai multe vânzări. Într-o zi mergeam la cei bogați, ziua următoare la cei de clasă mijlocie și a treia zi în cartierele sărace.

În timp ce colportam într-o regiune săracă într-o zi, am avut o experiență marcantă. Când m-am apropiat de ușa din față, am observat câteva lucruri care indicau faptul că în casa respectivă locuiau câteva persoane cu un caracter aspru. Întrucât crescusem în zona metropolitană Los Angeles, California,

puteam să recunosc un anumit miros inconfundabil—și fără îndoială, era adevărat—când s-a deschis ușa, am văzut un grup de oameni în camera de zi bând alcool și fumând marijuana. Am recunoscut, de asemenea, după culorile și tipul de îmbrăcăminte purtat de aceștia, că ei erau probabil membri ai unei găști. Începând prezentarea cărților mele, primul meu gând a fost că mi se va spune „Nu ne interesează!” și că ușa urma să mi se trântască în față.

Dar nu acesta a fost cazul... Am putut să prezint toate cele patru sau cinci cărți pe care le aveam în mână, în timp ce omul asculta cu răbdare. Când a terminat, el a spus, „Stai un moment,” și în cele din urmă s-a întors cu o bancnotă de 20\$, spunând: „O iau pe aceea,” indicând spre o carte spirituală. În timp ce căutam să îi dau restul (pentru că pe acea vreme cărțile erau doar 10\$), el a spus: „Păstrează restul, continuă ceea ce faci și Dumnezeu să te binecuvânteze!”

În timp ce mă depărtam de acea casă, mă gândeam tocmai la lecția valoroasă pe care o învățasem. Când mă apropiasem inițial de casă, avusesem câteva idei preconcepute. Imediat după ce s-a deschis ușa, mă gândisem: „De ce am bătut la această ușă? Acești oameni evident fac lucruri contra lui Dumnezeu și contra cuvântului Lui, ca urmare de ce să pierd timpul meu și al lor împărțându-le ceva pentru ce nu se interesează?” Însă nicăieri în Biblie nu ni se spune vreodată să avem astfel de idei preconcepute despre suflete. Ni se spune în mod simplu să mergem și să îi căutăm pe cei pierduți (Luca 19:10). Întrucât ni se spusese lucruri importante despre colportaj, cum ar fi să ne îmbrăcăm ordonat, să cunoaștem bine materialele pe care le prezentăm la colportaj și să menținem un bun contact vizual, cred că aceste lucruri l-au impresionat pe bărbat. Probabil s-a gândit: „Acesta este modul în care vreau să trăiesc viața mea,” sau poate, „Să îl sprijin pe acest tânăr, întrucât el este pe calea cea bună.” Cred, de asemenea, că s-a semănat o sămânță prin acea carte—și că el dorea să ajungă pe calea cea bună.

„Mă gândisem: „...De ce să pierd timpul meu și al lor împărtășindu-le ceva pentru ce nu se interesează?” Însă nicăieri în Biblie nu ni se spune vreodată să avem astfel de idei preconcepute despre suflete. Ni se spune în mod simplu să mergem și să îi căutăm pe cei pierduți.”

„Dumnezeu ne-a dat o poruncă specială să ne îngrijim de străin, de cel alungat, și de sufletele sărmâne, care sunt slabe în putere morală. Mulți care par cu totul indiferenți față de lucrurile religioase tânjesc în inimă după odihnă și pace. Deși poate s-au scufundat până în cele mai adânci păcate, există o posibilitate ca ei să fie salvați...”

Spuneți-le sărmanilor deznădăjduiți care s-au rătăcit că nu e nevoie să dispere. Deși au greșit și nu și-au construit un caracter drept, Dumnezeu are o bucurie pe care să le-o restituie, chiar bucuria salvării. El se bucură să ia materiale aparent lipsite de speranță, prin care a lucrat Satan, și să facă din ei supuși ai harului Său. El se bucură să îi elibereze de mânia care va cădea asupra celor neascultători. Spuneți-le că există vindecare, curățire pentru fiecare suflet. Există un loc pentru ei la masa Domnului. El așteaptă să le spună ‘bun-venit’.”⁷ Ce încurajare frumoasă, în timp ce ne îndeplinim această lucrare! Dumnezeu vrea să te folosească pe tine și pe mine să împărtășim evanghelia Sa așa încât El să poată restaura propriul său chip în oameni ca cel din relatarea de mai sus, și El așteaptă să le dea un loc la masa Sa, în timp ce ei răspund chemării din invitația Sa.

ALTCINEVA DE LA „DRUMURI” SAU „GARDURI”

O altă istorie specială despre un suflet scump de la „garduri” a avut loc mai târziu, când conduceam un program de colportaj în statul Washington. Era o tânără soră pe nume Daisy implicată în program (am

permisiunea de a-i folosi numele). Ea era foarte încântată să experimenteze și să învețe să colporteze, pentru că făcea lucrul acesta pentru prima dată. Ea avea dorința de a ajunge la suflete—și întrucât colportorii pot să păstreze o parte din banii pe care îi câștigă, ea era, de asemenea, bucuroasă să câștige ceva bani pentru a merge la școala misionară.

Într-o zi în timp ce eram toți în activitatea de colportaj, am fost surprins să o văd pe Daisy extrem de emoționată și chiar extaziată. (În mod normal, ea era mai degrabă liniștită și calmă). Am aflat că ea avusese o experiență minunată cu o doamnă care tocmai cumpărase câteva cărți, dându-i o pungă de hârtie de dimensiunile pungilor de mâncare, plină cu bani cu care să plătească acele cărți. În total erau aproximativ 350\$ în pungă, în diferite bancnote. Uimiți, ceilalți colportori au întrebat-o pe Daisy despre această doamnă. Era ea bogată?

„Nu,” a răspuns Daisy. „Tocmai, e exact opusul, și nu trăiește în cele mai bune condiții.” La acel moment, am fost impresionat să o vizitez pe acea doamnă, pentru a-i mulțumi pentru contribuția generoasă care să o ajute pe Daisy, și să văd dacă pot primi informațiile ei de contact, astfel încât pastorul local să o poată contacta mai târziu. În timp ce Daisy îmi împărtășea locația unde se afla locuința, am parcat vis-a-vis de o casă care arăta dărăpănată și am mers spre ușă. Pe prispa casei stătea o tânără desculță, nepieptănată, care privea la câteva dintre cărțile tocmai cumpărate de mama ei.

În timp ce i-am cerut fetei să vorbesc cu mama ei, ușa fiind deschisă, spre ușă a venit o femeie cu o reputație și ocupație îndoielnică, întrebând cine eram. În timp ce îi mulțumeam pentru contribuția generoasă pe care o făcuse pentru sora Daisy, vă puteți imagina gândurile din mintea mea. De ce ar face tocmai această femeie o donație atât de mare pentru Daisy, și de ce ar fi ea interesată de cărți sau chiar de chestiuni spirituale?

Întrebările mele au primit imediat răspuns... Am întrebat-o dacă puteam să îi mai dau alte cărți, pentru că aveam unele pe care ea nu le primise, cu atât mai mult cu cât donase deja mai mult decât suficient. Am întrebat-o, de asemenea, dacă puteam obține numărul ei de contact, așa încât pastorul local să poată să îi ofere studiu biblic, rugăciune etc.

Ea mi-a răspuns că nu îmi va da numărul pentru studii biblice, dar că mi-l va da pentru un lucru: Ea mi-a spus că era atât de impresionată de sora noastră Daisy, de comportamentul ei și de dorința ei de a-L urma pe Dumnezeu și de a merge la școala misionară, și că fiind un părinte singur, ea dorea exact același lucru pentru fiica ei. Ea dorea ca eu să o accept pe fiica ei în programul de colportaj. Când am informat-o că fiica ei era puțin cam tânără, i-am promis că totuși o voi include—și că voi veni să o iau—ca să ni se alăture în timp ce mergeam la diferite momente de recreere în timpul nostru liber.

Femeia mi-a spus atunci să aștept, în timp ce ea mergea în casă să aducă o altă pungă de alimente plină cu bani (alți aproximativ

Ultima solie de avertizare și îndurare trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Trebuie să ajungă la toate clasele de oameni—la bogați și la săraci, la cei de sus și la cei de jos. „Mergeți la drumuri și la garduri,” spune Hristos, „și siliți-i să vină, ca să Mi se umple casa.”

350\$). Întrucât trebuia să plec din program pentru o săptămână începând din acea seară, mi s-a spus de către Daisy și de cei care conduceau în continuare programul, că au putut să meargă să ia fetița de câteva ori pentru a o include în diferite ieșiri și că sămânța evangheliei a fost plantată.

Când mă gândesc la această istorie, îmi amintesc despre istoria Mariei Magdalena, în timp ce era în casa lui Simon. Această femeie, asemenea Mariei, a dorit să dea tot ce avea pentru șansa de a obține bogățiile veșnice pentru harul împărăției lui Dumnezeu pentru fiica ei. Călătorind în drumul nostru de peregrini, în timp ce îi întâlnim pe alții la garduri, asemenea acestei femei și asemenea omului din întâmplarea anterioară, ar trebui să ne întrebăm: „Sunt eu sau suntem noi, asemenea lui Simon fariseul, plini de judecată și condamnare—sau suntem noi asemenea lui Hristos?”

„Gazda s-a întors de la cei care au disprețuit generozitatea sa, și a invitat o clasă de oameni care nu erau sătui, care nu aveau case și terenuri. El i-a invitat pe cei care erau săraci și flămânzi, și care aveau să aprecieze favorurile puse la dispoziție. ‘Vameșii și desfrânații, a spus Isus, vor intra în împărăția lui Dumnezeu înaintea voastră’ (Matei 21:31). Oricât de nenorocite ar putea fi persoanele pe care oamenii le batjocoresc și de la care își întorc fața, nu sunt prea josnici, prea nenorociți, pentru a fi remarcați și iubiți de Dumnezeu.

Hristos dorește ca oamenii roși de griji, obosiți, asupriți, să vină la El. Tocmai cei mai mari păcătoși sunt obiectele milei și iubirii Sale cele mai profunde și serioase.”⁸

CONCLUZIE

Iubiți frați, iubite surori și iubiți tineri! Veți răspunde voi chemării de a-i căuta și salva pe cei pierduți?

Invitația evangheliei trebuie să fie dată întregii lumi—„fiecărei națiuni, și fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor” (Apocalipsa 14:6). Ultima solie de avertizare și îndurare trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa—pe bogați, pe săraci, pe cei de sus și pe cei de jos. „Mergeți la drumuri și la garduri,” spune Hristos, „și siliți-i să vină ca să mi se umple casa” (Luca 14:23). Unul dintre cele mai bune moduri de a împlini această chemare este de a-i trimite pe copiii, nepoții, și nepoatele noastre la programe de colportaj și de școală misionară, unde pot fi învățați să împărtășească evanghelia cu îndrăzneală și dragoste. Și tu poți fi binecuvântat și poți să îți îplinești misiunea de a construi relații cu cei din comunitatea ta—fie că sunt profesioniști bogați, sau vecini care se luptă cu viața, sau oricine altcineva care stă departe de credința noastră—arătându-le dragostea lui Hristos prin gesturi amabile, ajutor practic, cuvinte de speranță, sau pur și simplu ascultând cu simpatie. Împărtășiți-le resurse cum ar fi hra-

nă, îmbrăcăminte, sau literatură spirituală celor care ar putea fi uitați sau respinși de societate, și angajați-vă și cu cei educați și influenți în discuții profunde despre adevărurile veșnice. Interacționând cu oamenii, la fel cum a făcut Hristos, putem să le câștigăm încrederea și să îi invităm la Marea Cină.

Fie ca Domnul să ne folosească pe fiecare dintre noi, atât prin eforturi organizate, cât și prin eforturi personale, pentru a promova Marea Misiune (Matei 28:19, 20) și a fi lumina lumii pe măsură ce înaintăm, invitându-i pe alții la Marea Cină. Amin!

Referințe:

1. *Parabolele Domnului*, p. 222, 223, cap. 18, „*Mergeți la drumuri și la garduri*”.
2. *Ibid.*, p. 226.
3. *Ibid.*, p. 229, 230.
4. *Pe urmele Marelui Medic*, p. 143, cap. 9, *Învățând și vindecând*, subcap. *Lucrarea ucenicilor*.
5. *Ibid.*, p. 24, 25.
6. *Parabolele Domnului*, p. 232, 233, cap. 18, „*Mergeți la drumuri și la garduri*”.
7. *Ibid.*, p. 234.
8. *Ibid.*, p. 225, 226.

CREDINȚA TA TE-A FĂCUT SĂNĂTOS

de RICARDO GAYE – ANGOLA

„Numai să mă pot atinge de haina Lui, și mă voi tămădui!” Era o femeie sărmană cea care a rostit aceste cuvinte—o femeie care timp de doisprezece ani suferise de o boală care îi făcea viața o povară. Ea cheltuisese toate mijloacele ei pentru doctori și remedii, doar pentru a fi declarată incurabilă. Însă când a auzit de Marele Vindecător, speranța ei a înviat. Ea se gândea: ‘Numai să pot să ajung suficient de aproape să pot vorbi cu El, și așa putea să fiu tămăduită!’

„Hristos era pe drum spre casa lui Iair, rabinul evreu care Îl implorase să vină și să o vindece pe fiica sa. Cererea rostită cu inimă frântă, ‘Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă!’ (Marcu 5:23), atinsese inima gingașă, plină de simpatie, a lui Hristos, și El ple-

case imediat împreună cu conducătorul spre casa acestuia.

Ei înaintau doar încet, pentru că mulțimea Îl împulzea pe Hristos din toate părțile. Croindu-și drum prin mulțime, Salvatorul a venit aproape de locul unde stătea femeia suferindă. Mereu și mereu, ea încercase în zadar să ajungă aproape de El. Acum, ocazia ei venise. Ea nu putea întrezări nici o cale de a vorbi cu El. Nu ar fi încercat să împiedice înaintarea Sa înceată. Însă auzise că vindecarea vine dintr-o atingere a hainelor Sale; și, temându-se ca nu cumva să piardă șansa ei de alinare, ea a înaintat, spunându-și: ‘Numai să mă pot atinge de haina Lui, și mă voi tămădui!’

Hristos cunoștea fiecare gând din mintea ei, și El S-a îndreptat spre locul unde stătea ea. El a realizat marea ei nevoie, și El o ajuta să exercite credință.

În timp ce El trecea, ea și-a întins mâna și a reușit de-abia să atingă tivul hainei Sale. În acel moment, ea a știut că a fost tămăduită. În acea atingere, era concentrată credința vieții ei, și a simțit instantaneu că durerea și slăbiciunea ei au dispărut. Instantaneu, a simțit străfulgerarea ca a unui curent electric, trecând prin fiecare fibră a ființei ei. A cuprins-o o senzație de sănătate perfectă. ‘Ea a simțit în corpul ei că era vindecată de boala ei.’

Femeia recunoscătoare a dorit să își exprime recunoștința față de Mărețul Vindecător, care făcuse pentru ea mai mult printr-o atingere decât făcuseră medicii în doisprezece ani lungi; dar nu a îndrăznit. Cu o inimă recunoscătoare, ea a încercat să se retragă din mulțime. Dintr-odată, Isus S-a oprit, și privind în jur, a întrebat: ‘Cine s-a atins de Mine?’

Privind cu uimire la El, Petru a răspuns: „Învățătorule, noroadale Te împresoară și Te împulzesc, și mai întreb: «Cine s-a atins de Mine?»” (Luca 8:45).

‘Cineva s-a atins de Mine’, a spus Isus, ‘căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.’ El putea distinge atingerea credinței de atingerea întâmplătoare a gloatei indifferente. Cineva se atinsese de El cu un scop adânc și primise un răspuns.

Hristos nu a pus întrebarea ca să fie informat El. El avea o lecție pentru popor, pentru ucenicii Săi, și pentru femeie. El dorea să îi inspire cu speranță pe cei suferinzi. El dorea să le arate că ceea ce adusesse puterea vindecătoare era credința.¹

EXPERIENȚA DE LA PATUL MEU

În anul 1996, am fost extrem de bolnav—viața îmi agăța de un fir de ață—și eram dispus să merg la orice spital public sau privat, în ciuda faptului că ei se bazau pe practica medicală convențională bazată pe tradiții spiritiste. În mod providențial, am ajuns într-o instituție de sănătate a căror lumini erau aprinse, pentru acces permanent. Acolo am stat pentru mai mult de un an.

În această instituție, calea recomandată și practică pentru recuperare era diferită de ceea ce mă așteptam. Pentru primele câteva luni, prescripția a fost să mănânc hrană crudă, să studiez cuvântul lui Dumnezeu, și să ascult prelegeri. La aproape o jumătate de an mai târziu, doar după ce mai întâi personalul se concentrase pe vindecarea sufletului meu, a venit vindecarea fizică în cele din urmă, care se adresa celor două probleme principale care mă conduseseră, de fapt, în acel loc.

Eram acolo în același timp cu o tânără pacientă însoțită de bunica ei. Starea ei de sănătate era îngrozitoare. Era într-o stare critică, incapabilă să se miște sau să se îngrijească, necesitând atenție constantă. În zilele finale ale vieții ei, tânăra femeie a rămas imobilizată la pat, primind îngrijire și sprijin, în timp ce suferea complicații extrem de severe ale stării de sănătate.

Bunica ei, care era o persoană ce obișnuia să se roage, plângea în poala nepoatei ei. Tânăra femeie aparent căutase ajutor în toate marile spitale și luase orice remediu disponibil, dar totuși nu putea să depășească starea în care se afla. Ca o ultimă soluție, bunica a insistat apăsător că tânăra trebuia să își mărturisească lui Dumnezeu păcatele, explicând în mod disperat că, în armonie cu proverbul biblic, „blestemul nu va veni fără cauză” (Proverbe 26:2, engl. KJV, ultima parte).

„Satan este autorul bolii; și medicul luptă împotriva lucrării și puterii sale. Boala minții stăpânește peste tot. Nouă din zece boli de care suferă oamenii, își au temelia aici. Probabil ceva probleme familiale rod, asemenea unui cancer, chiar sufletul, și slăbesc forțele vieții. Remușcarea pentru păcat uneori subminează constituția și dezechilibrează mintea.”²

Apelul serios al bunicii devotate a atins o coardă în inima tinerei. Dintr-o dată, spre uimirea tuturor, pacienta a izbucnit într-o descriere a unei practici foarte dezgustătoare pe care ea o comisesse în viața ei, care fusese o sfidare răsunătoare a lui Dumnezeu. Ca urmare a aceluia comportament din tinerețea ei, ea simțise ca și când suferea de un mare blestem, care în cele din urmă se manifestase în această boală fizică. Timp de ceva vreme, ea sperase să fie vindecată de medicină, însă starea ei doar se înrăutățise.

Acum tânăra femeie simțea că trebuia să stea față în față cu adevărul cu privire la nelegiuirea care îi tulburase multă vreme sufletul—recunoscând marea ei nevoie de Hristos, singurul Salvator al păcătoșilor. În acel moment, cei care au auzit tragica ei istorie s-au rugat arzător în favoarea ei.

Există o lecție ce poate fi luată din această experiență:

„Medicul are nevoie de mai mult decât înțelepciune omenească și putere omenească pentru a ști cum să slujească multelor cazuri uimitoare de boală a minții și inimii, de care este chemat să se ocupe. Dacă el este ignorant cu privire la puterea

harului divin, el nu poate să îl ajute pe cel suferind, și în schimb doar va agrava dificultatea; însă dacă se prinde strâns de Dumnezeu, el va putea să îi ajute pe cei cu mintea bolnavă, distrasă. El va putea să îi îndrume pe pacienții săi la Hristos și să îi învețe să ducă toate grijile și nedumeririle lor la marele Purtător de Poveri.

Există o legătură desemnată de divinitate între păcat și boală. Niciun medic nu poate să își exercite meseria pentru măcar o lună, fără să vadă ilustrat acest principiu. El poate ignora faptul; mintea sa poate fi atât de ocupată cu alte chestiuni, încât atenția sa să nu fie atrasă de acest fapt; dar dacă va fi atent și onest, nu va putea să nu recunoască faptul că păcatul și boala se află într-o relație de cauză-efect. Medicul ar trebui să fie grabnic în a vedea acest lucru și în a acționa corespunzător. Când el a câștigat încrederea celor suferinzi prin alinarea suferințelor lor și prin faptul că i-a adus înapoi de la marginea mormântului, el îi poate învăța faptul că boala este rezultatul păcatului și că vrăjmașul căzut este cel care caută să îi ademenească în practici care distrug sănătatea și sufletul. El poate impresiona mințile lor cu nevoia tăgăduirii de sine și ascultării de legile vieții și sănătății. În mințile tinerilor, în special, el poate inspira principii drepte. Dumnezeu iubește creaturile Sale cu o dragoste care este tandră și puternică în același timp. El a întemeiat legile naturii, însă legile Sale nu sunt cerințe arbitrare. Fiecare „Să nu...” și „Să...” fie că sunt din legea fizică sau din cea morală, conține sau implică o promisiune.³

După ce tânăra din instituție și-a mărturisit lui Dumnezeu păcatele, puteai să vezi o pace adâncă pe fața ei. Am realizat că pacea aceasta nu venea din interiorul ei. Ea venea prin pacea cerească, ce se găsește doar în Isus Hristos.

Da, după ceva timp, simptomele grave din condiția ei fizică au început să se remită, însă la acel moment deja spusese: „Acum trebuie să mă odihnesc. Vă rog, am nevoie să mă odihnesc. Am nevoie să mă odihnesc.” Ea privea la toată sufe-

rința pe care o îndurase ca la o simplă consecință a acelui stil de viață rebel, totuși acum recunoștea frumusețea și înțelepciunea eternă a Celui Atotputernic în a cărei grijă iubitoare ea se odihnea acum. La scurt timp după aceea, ea a murit—în pace, și în îndurarea Sa gingașă.

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU RECUPERARE

Hristos este nerăbdător să inspire speranță celor suferinzi și să arate faptul că încrederea în El aduce vindecare și restaurare a sufletului și a trupului.

Pe întreaga planetă, milioane de oameni au nevoie de asistență, de la cele mai simple la cele mai complexe cazuri. Care este cea mai mare problemă? Psalmistul recunoaște în fața lui Dumnezeu dimensiunea spirituală: „N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea din pricina mâniei Tale; nu mai este nicio vlagă în oasele mele în urma păcatului meu.” (Psalmul 38:3).

Majoritatea sunt conștienți că este important să urmezi o dietă bazată pe fructe, vegetale și apă proaspătă, să faci mișcare fizică, să te odihnești, să faci băi de soare, să respiri mult aer curat etc. Totuși, poate cel mai important aspect dintre toate este sănătatea mintală și spirituală, pe care toți tindem să o neglijăm.

Există mulți care urmează o dietă restrictivă, selectând cu religiozitate hrana lor și în multe cazuri adăugând suplimente alimentare. Alții se trezesc cu rigurozitate dimineața pentru a face exerciții fizice—și mulți fac aceasta chiar înainte de a merge la culcare. Cu toate acestea, ei simt mândrie, vanitate, poftă, indiferență și dispreț pentru alții, neglijând cel mai bun exercițiu din lume (lucrarea misionară—evangelhia cu picioarele noastre pe pământ—mersul, mersul rapid, alergarea pentru a duce evangelhia).

Și mai sunt și unii care se îngrijorează cu privire la mersul la culcare devreme ca să se îngrijească de trupurile lor și de bunăstarea lor emoțională, lucru care, bineînțeles, nu e greșit, ci e bun. Totuși, în mijlo-

cul lucrării lor, a afacerilor și a studiului lor, toată acea activitate intelectuală poate să fie, într-adevăr, motivată de o ambiție egoistă, lăcomă de câștig și plăcere în această lume trecătoare. Ei nu sunt dispuși să facă aceleași sacrificii când e vorba de lucrarea misionară, sprijinindu-i pe cei infirmi, pe cei bolnavi, și pe cei afectați de durerea morții sau de dezastre. Cu asemenea obiceiuri, în multe cazuri adesea ireversibile, ei își asigură—atât pe termen lung cât și pe termen scurt—durere, precum și boală fizică, mintală și spirituală.

Adevărata sursă de sănătate fizică, mintală și spirituală, este Dumnezeu, iubitorul Tată, și Isus, marele Medic. Legătura dintre mintea umană și mintea lui Hristos este cea care aduce vigoare minții, sufletului, neuronilor și organelor vitale, care dă vitalitate întregului corp, prevenind astfel boala și vindecând trupurile bolnave.

SMULGÂND RĂDĂCINA DE AMĂRĂCIUNE

Fiind colportor, am fost invitat să prezint o cuvântare la centrul de tipărire al unei mari bănci naționale. Le-am prezentat cărțile noastre, inclusiv cartea *Calea către Hristos*. La sfârșitul vorbirii, directorul de departament m-a luat în biroul său și m-a prezentat unui tânăr slab, anemic, cu părul lung și o față desfigurată, și o tumaore la genunchi—care șchiopăta și se mișca cu mare dificultate. El suferea de dureri în piept și de dureri de spată.

L-am întrebat de ce era în situația aceasta, și mi-a spus că trăise cu tatăl și mama sa, și cu cei trei frați mai mici ai săi. Apoi, când tatăl său devenise grav bolnav și în cele din urmă a murit, unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui său mituise autoritățile și falsificase documentația pentru casa în care locuia familia în centrul orașului, pretinzând în justiție că acea casă îi aparținea. Instanța fusese de acord și au evacuat familia, scoțându-i în stradă.

Acum, această familie nefericită nu avea încotro să meargă, și chiar nici rudelor lor nu le mai păsa de ei.

În cele din urmă, a venit un om când se așteptau ei cel mai puțin, și le-a găsit un șopron lângă o piață, unde au început să ducă viața unor oameni fără resurse.

Această experiență frustrantă a stârnit în acel tânăr un sentiment de resentimente furioase. Cei trei frați ai săi au fost nevoiți să își abandoneze studiile, din cauza lipsei mijloacelor financiare; mama sa trăia o criză psihologică, un episod de hipertensiune și o pierdere a vederii, pe lângă faptul că, din cauza acestei traume, unul dintre frați suferea de epilepsie. Acum, deși acest tânăr era și el bolnav, el era singurul care putea să ofere familiei sale chiar și cel mai mic sprijin. Cu sănătatea slăbită, el a trebuit să abandoneze universitatea și nicio companie nu dorea să îl angajeze.

Atunci, managerul băncii, un om plin de compasiune, cu o inimă caldă, l-a invitat să lucreze cu el în departamentul său — să aranjeze documentele și cutiile și să ducă gunoiul. La sfârșitul lunii, de fiecare dată când managerul își primea salariul, îi dădea ceva acestui tânăr. Tânărul spunea că aștepta o intervenție chirurgicală la genunchiul său, posibil de amputare a piciorului său, însă acea zi nu mai venea, din cauza lipsei de resurse. În felul acesta i l-am prezentat pe Hristos, Domnul care vindecă sufletul. El era recunoscător și a luat cartea să citească. O săptămână mai târziu, i-am prezentat iertarea lui Hristos, și cu lacrimi în ochi, el a acceptat-o în mod natural. I-am cerut să îl ierte pe omul care i-a adus familia în strămtorări.

„Cum aş putea să iert pe cineva care mi-a adus atâta nenorocire mie, mamei mele și fraților mei?” a întrebat el. L-am rugat să îl lase pe Dumnezeu să acționeze în inima sa și să lase în mâna Domnului această bătălie.

După ceva timp, a fost în sfârșit de acord să ierte. Am mers acasă și i-am spus soției mele, care la acea vreme studia medicina. Ea a luat o găleată, a pregătit ceva lut pe care să îl duc, plus încă alte plase cu lut uscat și ceva varză și ceapă. Am dus toate acestea la locuința tânărului. Ea a început să

pună lut pe genunchiul tânărului și i-a dat instrucțiuni din Spiritul Profetic cu privire la abținerea de la alimentele dăunătoare și la consumul din abundență de alimente proaspete, naturale, pe bază de plante. În același timp, le-am dat medicamente fratelui și mamei sale.

Da, Domnul folosește remediile naturale ca agenți de vindecare, însă un element cheie în procesul de restaurare este adesea a realiza și următorul lucru:

„Unul dintre păcatele cele mai des întâlnite, și unul care este însoțit de cele mai vătămătoare rezultate, este îngăduirea unui spirit neiertător. Cât de mulți vor nutri animozitate sau dorința de răzbunare și apoi se vor pleca înaintea lui Dumnezeu și vor cere să fie iertați cum iartă și ei. Cu siguranță că nu au o înțelegere adevărată a sensului profund al acestei rugăciuni, sau altfel nu ar rosti-o cu buzele lor. Depindem de îndurarea iertătoare a lui Dumnezeu în fiecare zi și în fiecare oră; cum putem atunci să cultivăm, să nutrim amărăciune și răutate față de semenii noștri păcătoși?”⁴

CEI MAI PRIVILEGIAȚI DE PE PĂMÂNT

Noi suntem oamenii cei mai privilegiați din istoria lumii. Trăim într-un timp al celei mai mari lumini divine, cu Biblia și Spiritul Profetic. Chiar ne bucurăm de un privilegiu unic, fiind înzestrați cu învățăturile conținute în Spiritul Profetic. În el, Domnul descrie în mod clar cum ar trebui să ne hrănim, să ne îmbrăcăm, să relaționăm și să ne administrăm afacerile. El conține cel mai bun sprijin emoțional și spiritual. Avem nevoie să fim lucrători riguroși pentru a prezenta aceste învățături tuturor, descurajând consumul de alimente sofisticate, ultraprocesate, și pentru a evita principiile începătoare ale lumii și pretențiile științifice care nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu și de Spiritul Profetic. Trebuie să căutăm o relație mai profundă cu Dumnezeu, singurul Garant absolut al bunăstării noastre fizice și psihoemoționale.

ADEVĂRATA SURSĂ DE VINDECARE

„Salvatorul a dovedit în minunile Sale puterea care este în continuu la lucru în favoarea omului, pentru a-l susține și pentru a-l vindeca. Prin agenții naturii, Dumnezeu lucrează, zi după zi, oră după oră, pentru a ne menține în viață, pentru a ne întări și restaura. Când o parte a corpului suferă o vătămare, începe imediat un proces de vindecare; agenții naturii sunt puși la lucru pentru a restaura starea de sănătate. Dar puterea care lucrează prin acești agenți este de la Dumnezeu. Toată puterea dătătoare de viață este de la El. Când cineva își revine din boală, Dumnezeu este cel care îl restaurează.

Boala, suferința și moartea sunt lucrări ale unei puteri opuse. Satan este distrugătorul; Dumnezeu este restauratorul.

Cuvintele rostite lui Israel sunt adevărate și astăzi pentru cei care restaurează sănătatea trupului sau sănătatea sufletului. 'Eu sunt Domnul, care te vindecă'. (Exodul 15:26).

Dorința lui Dumnezeu pentru fiecare ființă umană este exprimată în cuvintele: 'Preaiubitule, doresc mai presus de toate ca tu să prosperi și să fii sănătos, la fel cum prosperă sufletul tău.' (3 Ioan 2 engl. KJV.)

El este cel care 'îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale, El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare' (Psalmul 103:3, 4).⁵

În aceste istorii și pasaje, vedem un adevăr clar: Vindecarea spirituală poate să însemne o mare diferență în promovarea vindecării fizice. Credința și pocăința au puterea de a întări corpul într-un mod unic. Femeia care a atins haina lui Isus a fost vindecată datorită credinței ei, arătându-ne că și noi trebuie să venim la El. În timp ce ne deschidem astfel inimile bolnave de păcat, frânte, pentru a primi îndurarea Sa, experimentăm realitatea că 'dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire' (1 Ioan 1:9). 'Îmi înviorează sufletul

și mă povățuiește pe cărările neprihănirii din pricina numelui Său.' (Psalmul 23:3).

Ce s-ar putea să te rețină de la a te bucura de marea pace pe care o are de oferit Dumnezeu? Ți-ai cercetat inima pentru a vedea dacă s-ar putea să fie în ea ceva păcat pe care nu l-ai recunoscut sau o povară pe care încă o mai porți? Poate că mândria te împiedică să experimentezi din plin harul Său. Gândește-te la aceasta: La ce e nevoie să renunți pentru a fi vindecat? Ce luptă ascunsă te poate împiedica să găsești pace? Dumnezeu vede totul, și îndurarea Sa vindecătoare este disponibilă oricui se va apropia de El cu umilință.

Întoarce-te la Hristos, Cel care vindecă atât sufletele cât și trupurile! Mărturisește-ți păcatele, renunță la lucrurile care împiedică vindecarea ta, și vei găsi pace și restaurare deplină. El a promis: „Eu sunt Domnul care te vindecă” (Exodul 15:26). Caută mai întâi vindecarea sufletului prin Cel care a luat asupra Lui durerile și necazurile noastre, și toate celelalte lucruri se vor rezolva conform voii Sale. Amin!

Referințe:

1. *Pe urmele Marelui Medic*, p. 59, 60, cap. 4, *Atingerea credinței*.
2. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 443, 444, cap. 50, *Responsabilitățile medicului*, Sublinierea adăugată.
3. *Ibid.* p. 444.
4. *Ibid.*, p. 170, cap. 16, *Dragostea frățască*.
5. *Pe urmele Marelui Medic*, p. 112, 113, cap. 7, *Conlucrarea divinului cu umanul*, subcap. *Sursa vindecării*.

NĂSCUT ȘI CRESCUT PENTRU A SERVI

de CRISTIAN PAULESCU
– ROMÂNIA

DE CE 100 DE ANI?

„Biserica lui Dumnezeu este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru salvarea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, și misiunea ei este de a duce lumii evanghelia. De la început, a fost planul lui Dumnezeu ca prin biserica Sa să fie reflectată asupra lumii plinătatea și suficiența Sa. Membrii bisericii, cei pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, trebuie să manifeste slava Sa.”¹

Ca o moștenire finală înainte de înălțarea Sa, Domnul nostru Isus Hristos a dat marea misiune poporului Său. Cu acea declarație monumentală, biserica a fost instituită în această lume plină de păcat pentru a lucra pentru convertirea sufletelor. Biserica a fost mandată să împărtășească evanghelia veșnică fiecărei ființe umane. Timpul, talentele, și resursele ne sunt încredințate—toate cu scopul acesta ca obiectiv suprem.

Privind la condiția dezastruoasă a lumii noastre, ca biserică a lui Hristos ar trebui să ne punem serios întrebări cum ar fi: „Nu sunt încă multe lucruri pe care noi să le facem pentru Hristos? Nu există o mare

responsabilitate pe care cumva am trecut-o cu vederea? Nu am făcut noi un legământ cu Isus, care este încă neîndeplinit de partea noastră?”

Ne ascundem în spatele scuzelor, însă problema nu este comunismul, nici catolicismul, nici liberalismul, nici modernismul. Problema este creștinismul adormit! Chiar contează oare pentru veșnicie ceea ce fac? Chiar avansează aceasta cauza lui Hristos? Dacă nu, indiferent ce alegem să facem, **nu valorează nimic**. Cineva a remarcat la un moment dat că Dumnezeu nu intenționează ca biserica să fie un frigider în care evlavia să fie păstrată pentru a nu putrezi, ci mai degrabă, ea trebuie să fie un incubator în care să se nască noi convertiți.

CĂMINUL—PRINCIPALA ȘCOALĂ MISIONARĂ

„O familie bine ordonată, bine disciplinată, vorbește mai mult în favoarea creștinismului decât toate predicile care pot fi ținute. O astfel de familie dă dovadă că părinții au avut succes în urmarea indicațiilor lui Dumnezeu, iar **copiii lor Îi vor servi în biserică**. Influența lor crește; pentru că pe măsură ce ei

împart, primesc să împartă din nou. **Tatăl și mama găsesc ajutoare în copiii lor, care dau altora aceeași instruire primită în cămin. Vecinătatea în care trăiesc este ajutăată, pentru că în ea ei au fost îmbogății pentru timp și pentru veșnicie.**”²

„[Dumnezeu] dorește să vadă adunat din căminele poporului nostru o companie numeroasă de tineri care, datorită influențelor evlavioase din căminele lor, și-au supus Lui inimile, și care merg să îi aducă Lui cel mai înalt serviciu al vieților lor.”³

RESPONSABILITATEA PĂRINȚILOR

Apostolul declară: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.” (3 Ioan 1:4).

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu copilași. De ce ne-au fost dați? Să fie creșcuți pentru El. Care este responsabilitatea noastră? Biblia ne spune: „Învață pe copil calea pe care să o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22:6).

„Administrarea și instruirea copiilor este cea mai nobilă lucrare misionară pe care o poate face un bărbat sau o femeie...”

Avem nevoie de fervoare misionară în căminele noastre, ca să putem aduce Cuvântul vieții înaintea membrilor familiilor noastre și să îi conducem să caute un cămin în împărăția lui Dumnezeu.⁴

Este minunat atunci când părinții îl aduc pe micuțul lor să fie binecuvântat și dedicat lui Dumnezeu, însă acest lucru nu este suficient. Următorul pas vital pentru a continua să aibă această binecuvântare—educarea copilului cu scopul expres ca acesta să îi slujească lui Hristos pentru înaintarea împărăției Sale. Fiecare copil este chemat să devină un instrument pentru salvarea altora. Există două direcții posibile de slujire pentru copiii noștri: „Copiii pot fi instruiți pentru a sluji păcatului sau pentru a sluji neprihănirii.”⁵

ÎNVĂȚÂND SĂ SLUJEASCĂ

„Acordați copiilor câteva dintre orele voastre libere; asociați-vă cu ei în lucrarea lor și în jocurile lor, și câștigați-le încrederea. Cultivați prietenia cu ei.”⁶

Poate ești pornit pe datul de sfaturi, și fiecare secundă poate emiți asemenea unui radio, transmițând ceva sfaturi. Însă, în loc de a da copilului tău doar sfaturi, ar trebui să îi oferi inima ta. Învață-l pe copil multe, vorbind doar câte puțin.

„Fiecare mamă ar trebui să aibă timp să ofere copiilor ei aceste mici gingășii care sunt atât de esențiale în timpul prunciei și a copilăriei. În acest mod, mama va lega inimile și fericirea copiilor de ale ei. Ea este pentru ei ceea ce este Dumnezeu pentru noi.”⁷

Cum îi învățăm pe copiii noștri să slujească? Oferindu-le dragoste. Iubite părinte, o viață trăită frumos înseamnă a te oferi în mod iubitor copiilor și soției sau soțului, a oferi vârstnicilor o mână de ajutor, a asculta cu atenție durerea unei persoane căzute, a oferi darul prezenței tale oricui ar avea nevoie de ajutorul tău.

Timpul de acum ne-a fost dat ca să putem muri față de noi înșine și să experimentăm o înviere în Hristos.

„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5:15)

Există o singură cheie pentru eficiență și rodnicie. Isus explică: pentru ca un grăunte de grâu să aducă rod, trebuie să moară. Și apostolul Pavel spune: „**Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.**” (Galateni 2:20, sublinierea adăugată). Când Hristos trăiește în noi, care va fi rezultatul? Vom trăi viața Lui. Dar cum a fost viața Lui în timp ce era pe pământ? Întreaga Sa viață a fost pur și simplu o viață de slujire, plină de dragoste.

PUTEREA EXEMPLULUI

„Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și **ce ați văzut în mine, faceți!**” (Filipeni 4:9, s.ad.)

„Cel care vrea să devină un sfânt în cer trebuie mai întâi să devină un sfânt în propria sa familie. Dacă tații și mamele sunt creștini adevărați în familie, ei vor fi membri utili ai bisericii și vor fi capabili să conducă lucrurile din biserică și din societate în același fel în care conduc problemele familiei. **Părinți, nu lăsați ca religia voastră să fie doar o declarație, ci ea să devină o realitate... Dacă nu manifestați blândețe, amabilitate și curtenie în căminul vostru, religia voastră va fi în zadar.** Dacă ar exista mai multă religie sinceră în cămin, ar fi mai multă putere în biserică.”⁸

„Căminul creștin este o parabolă, ilustrând excelența adevăratelor principii ale vieții. O astfel de ilustrație va fi o putere spre bine în lume... **Când tinerii ies dintr-un astfel de cămin, lecțiile pe care le-au învățat ei sunt împărtășite.**”⁹

Vrem ca copiii noștri să fie exemple demne de imitat, și acest lucru e bun. Este o dorință nobilă, însă ceea ce sunt ei astăzi este rezultatul a ceea ce am trăit noi ieri. Ceea ce am semănat ieri, recoltăm astăzi. Este necesar ca tații să fie preoți ai gospodăriei, ai căminului. E nevoie ca mamele să își crească copiii pentru Domnul. Copiii trebuie să fie atinși de puterea divină. Și cuvântul nostru cheie ar trebui să fie nu „măine”, ci „acum sau niciodată”.

Fără „trântori”

„Copiii ar trebui să fie învățați de foarte mici să fie utili, să se ajute singuri și să îi ajute pe alții.”¹⁰

„Părinții ar trebui să îi învețe pe copiii lor că lenea este păcat.

Nu există nimic ce conduce mai sigur la rău decât a ridica de la copii toate poverile, lăsându-i să ducă o viață leneșă, fără scop, să nu facă nimic sau să se ocupe cu ce doresc ei.”¹¹

„Nu există trântori în gospodăria credinței. Fiecare membru al familiei are o sarcină încredințată lui, o parte din via Domnului, în care să lucreze.”¹²

Ce impact are asupra copiilor noștri modul în care îi învățăm noi? Vor fi ei plini de viață sau doar își vor petrece viața putrezind? Odată ce te gândești doar la tine, devii semeț, arogant. Acesta este modul în care vor crește copiii care își îngăduie această atitudine. Rezultatul va fi o generație insuficient dezvoltată, plictisită, inactivă pentru Dumnezeu. Dumnezeu și biserica Sa nu au nevoie de părinți și copii care își îngroapă talanții în pământ. Biserica lui Dumnezeu are nevoie de lucrători activi, nu de spectatori.

În cer se desfășoară în mod constant o activitate. Acolo nu există leneși. „Tatăl Meu lucrează, a spus Hristos, și Eu, de asemenea lucrez.”¹³

APRINZÂND FOCURI

„O lampă, oricât de mică, dacă este menținută arzând, poate fi mijlocul de a lumina multe alte lămpi.”¹⁴

Prin natura sa, focul dă naștere la foc. Dacă este înconjurat de alt material inflamabil, e nevoie doar de o scânteie de la nicovală pentru a aprinde un foc. Însă de la o singură lumânare, mii de alte lumânări pot fi aprinse. Ioan Botezătorul a declarat că Cel care urma să vină după el urma să „boteze cu Duhul Sfânt și cu foc.” Aceasta este cea mai mare nevoie a zilelor noastre—o biserică botezată cu foc. Acesta este lucrul de care se tem diavolul și împărăția sa—o biserică aprinsă de focul dragostei divine. Cine i se poate împotrivi? Dragostea pentru Dumnezeu va fi ca un dinam puternic, ce te împinge să îndrăznești lucruri mari pentru Dumnezeu. Iubiți tineri și dragi părinți, acum nu este timpul să stingem Duhul și să limităm puterea lui Dumnezeu, ci mai degrabă să înaintăm prin credință!

„Fiecare adevărat ucenic este născut în împărăția lui Dumnezeu

ca un misionar. Cel care bea din apa vie devine un izvor de viață.¹⁵

„Dumnezeu va mișca oameni din poziții umile să declare mesajul adevărului prezent. Mulți astfel de oameni vor fi văzuți grăbindu-se încocoare și încolo, constrânși de Duhul lui Dumnezeu să dea lumină celor din întuneric. Adevărul este ca un foc în oasele lor, umplându-i cu o dorință arzândă de a-i lumina pe cei ce stau în întuneric. Mulți, chiar dintre cei needucați, vor proclama cuvântul Domnului. Copiii vor fi constrânși de Duhul Sfânt să meargă să declare mesajul cerului. Duhul va fi revărsat asupra celor care se supun îndemnurilor Sale. Dând la o parte regulile constrângătoare ale oamenilor și mișcările precaute, ei se vor alătura armatei Domnului.”¹⁶

CUM POT SĂ DEZVOLT EU DARUL DE CARE LUMEA ARE CEA MAI MARE NEVOIE?

„Tinerii au nevoie să fie învățați că viața înseamnă muncă serioasă, responsabilitate și purtare de poveri. Ei au nevoie de o instruire care îi va face practici—bărbați și femei care pot să se descurce în situații de urgență. Ei trebuie să fie învățați că disciplina muncii bine conduse, sistematice, este esențială, nu doar ca o protecție împotriva vicisitudinilor vieții, ci ca un ajutor pentru o dezvoltare completă.”¹⁷

E NEVOIE DE:

1. Tineri pioși. Tinerii au nevoie să învețe cum să Îl iubească pe Hristos și împărăția Sa, cum să se dedice din toată inima slujirii Lui, cum să fie gata de orice tăgăduire de sine, de orice sacrificiu de sine și pentru orice lucrare la care s-ar putea să îi cheme El. Este necesar să acționeze eficient pentru Hristos în orice loc—acasă sau departe de casă, în înalta societate sau în afara ei. Hristos nu a intenționat ca tinerii să trăiască într-o stare de mediocritate.

2. Tineri cu minți dezvoltate. Se vor mulțumi tinerii creștini doar cu mediocritate în lucrarea lor pentru împărăția Răscumpărătorului, în timp ce oamenii din lume tind după excelență în activitățile și ocupațiile lor? Aveți grijă să nu pervertiți dependența voastră de ajutorul di-

vin, crezând că zelul inimii va fi o compensație pentru lipsa cunoștinței. Porunca este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”—și aceasta se aplică în aceeași măsură atât la servirea Lui cât și la a-L iubi. Tinerii noștri au nevoie de o minte echilibrată și cultivată.

3. Tineri jertfitori de sine. „Trăiește clipa” nu este ceva de apucat, ci mai degrabă ceva ce trebuie sacrificat. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu, că a dat...” Dumnezeu L-a dat pe Isus ca Dar, ca noi să putem deveni dători. Acum mai mult decât oricând, este nevoie de slujitori consacrați lui Hristos.

„Fiecare tânăr, fiecare copil are o lucrare de făcut pentru Dumnezeu și pentru înălțarea omenirii.”¹⁸

CEL MAI ÎNALT PRIVILEGIU

Iubiți tineri, puteți fi sclavi ai progresului material sau profesional, sclavi ai ceasului vostru, sau ai telefonului, sau ai unui alt aparat, sclavi ai bunăstării, sau sclavi ai unui vis greșit înțeles. Toate acestea sau alte forme de servitudine înseamnă o viață irosită. A fi asemenea lui Hristos nu înseamnă să fii o persoană care urcă scara socială; nu înseamnă să fii obsedat de control, nu înseamnă a trăi în confort, ci, mai degrabă, înseamnă a da. Tot ceea ce contează cu adevărat este bazat pe dăruire, și viața nu merită trăită fără generozitate. A da înseamnă a deține, în fapt. Vrei să Îl constrângi pe Hristos din tine să nu Se ofere pe Sine Însuși? Dacă vrei să faci aceasta, El nu va trăi în tine ci, în schimb, mai degrabă tu vei rămâne servul propriului tău egoism.

Poate că nu vei face lucruri mari; poate nu ești chemat să fii un angajat al bisericii. Niciun serviciu nu e prea mic și niciunul nu e prea mare. Mulți vor să schimbe lumea, dar prea adesea nimeni nu vrea să îndeplinească lucrurile mici care fac o persoană să se simtă iubită. Măsura cu care dai, este măsura cu care primești.

„Nu este un privilegiu să fii astfel partener cu Isus? Nu este o onoare să fii în legătură cu marea lucrare de salvare de suflete, îndeplinind partea desemnată nouă de Salvatorul

nostru? Și nimeni nu poate să dea o binecuvântare altora fără să fi primit el însuși beneficii. ‘Cel ce udă pe alții, va fi udat și el.’ (Proverbe 11:25).¹⁹

„Credința noastră trebuie să fie bogată în fapte bune, căci credința fără fapte este moartă. Fiecare datorie îndeplinită, fiecare sacrificiu făcut în numele lui Isus aduce o răsplată neîntrecut de mare. În însuși actul datoriei, Dumnezeu vorbește și dă binecuvântarea Sa. Însă El cere de la noi o predare deplină a facultăților. Mintea și inima, întreaga ființă, trebuie date Lui, sau altfel nu vom deveni adevărați creștini.”²⁰

RĂSPLATA

„Voi, dar, întăriți-vă și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată!” (2 Corinteni 15:7).

Iubiți tineri, iubiți părinți, trăiți fiecare zi ca și când ați avea o boală terminală. Dați astăzi ceea ce primiți de la Hristos. Lumea are nevoie disperată de manifestarea dragostei lui Dumnezeu. Sper ca cel puțin după 100 de ani de existență, Mișcarea de Reformă să poată reverbera sub puterea dragostei și adevărului în Hristos. Mă rog fierbinte ca această Mișcare să nu fie sufocată, ci mai degrabă să erupă ca un vulcan, și întregul pământ să fie cuprins de dragostea lui Dumnezeu.

Veți fi voi, iubite tânăr și iubiți părinți, incluși în această mișcare care în curând va înconjura pământul cu slava lui Dumnezeu? Acest cutremur de dragoste va ajunge la toate marginile pământului—și va străpunge veșnicia și va continua acolo. Alegerea este a voastră. Alegeți înțelept! Alegeți să ardeți pentru Hristos! Fiți o lumină!

Referințe:

¹I.F.A., p. 9, cap.1, *Scopul lui Dumnezeu pentru biserica Sa*. ²C.A., p. 32, cap. 4, *Influența extinsă a căminului*, Sublinierea adăugată. ³Sf.p.p.e., p. 131, secțiunea 4, cap. *Păzindu-i pe cei tineri*, subcap. *O instruire misionară*. ⁴I.C., p. 476, cap. 73. ⁵Sf.p.p.e., p. 108, secțiunea 4, subcap. *Prima școală a copilului*. ⁶C.A., p. 192, cap. 30. ⁷Ibid., p. 197. ⁸Ibid., p. 317-319, cap. 54, *Religia în cămin* [Sublinierea adăugată]. ⁹Ibid., p. 31, cap. 4, *Influențele extinse ale căminului*, [Sublinierea adăugată]. ¹⁰Ibid., p. 283, cap. 49, *Ajutoarele mamei*. ¹¹Ibid., p. 284. ¹²Mărturii pentru comunitate, vol. 4, p. 454, cap. 40. ¹³C.A., p. 287, cap. 49. ¹⁴Idem. ¹⁵H.L.L., p. 195, cap. 19. ¹⁶Mărturii pentru comunitate, vol. 7, p.26, 27, cap. 4, *Lucrătorii din rânduri*. ¹⁷Educația, p. 215, cap. *Lucrul manual*. ¹⁸C.A., p. 280, cap. 48. ¹⁹Sf.pt.S., p. 508, secțiunea 11, *Lucrarea misionară medicală*, cap. *Evanghelizarea medicală*, subcap. *Tineri promițători să fie selectați*. ²⁰Mărturii pentru comunitate, vol. 4, p. 145, *Ascultare de bună voie*.

FĂCÂND UCENICI

de OLGA ORTIZ – COLUMBIA

Adevărata educație

La început, Dumnezeu a instituit familia ca nucleu al societății—un loc de formare și dezvoltare a caracterului, obiceiurilor și valorilor: „Sistemul de educație întemeiat în Eden era centrat în jurul familiei.”¹ Planul divin a fost adaptat la rasa umană după cădere. Adevărata educație este lucrarea de a răscumpăra și restaura omenirea, dezvoltând facultățile fizice, mentale și spirituale conform caracterului lui Hristos. Nu se limitează la acumularea de cunoștințe, ci încearcă să pregătească un individ pentru o viață de slujire pe acest

pământ și pentru veșnicie. Temelia ei este Cuvântul lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Sfânt. Hristos ca reprezentant al Tatălui, veriga de legătură între Dumnezeu și omenire, este marele Învățător al omenirii, și El a prevăzut ca bărbați și femei să fie reprezentanții Săi. Familia era școala, și părinții erau învățătorii. Acest principiu a fost respectat cu credincioșie în viața timpurie a Domnului Isus.

Educația lui Hristos

„Isus a trăit în căminul unui țăran, și cu credincioșie și voieșie și-a îndeplinit partea în purtarea poverilor gospodăriei. El fusese Comandantul cerului, și îngerii se delectaseră să împlinească Cuvântul Său; acum, El era un serv binevoitor, un fiu iubitor, ascultător. El a învățat o meserie, și cu propriile Sale mâini a lucrat în atelierul de tâmplărie cu Iosif. În hainele simple ale unui muncitor de rând, El a umblat pe străzile micului oraș, mergând și venind de la munca Sa umilă. El nu a făcut uz de puterea Sa divină pentru a-și reduce poverile sau pentru a-și ușura truda.”²

Căminul Său era școala principlă, în care Maria și Iosif, conduși de principiile divine, au jucat un rol fundamental în dezvoltarea Sa spre maturitate. Mediul cultural și familial în care a crescut El, înconjurat de natură și simplitate, au modelat în plus caracterul Său și au întărit legătura Lui cu Dumnezeu și cu nevoile umane.

„În zilele lui Hristos, iudeii acordau multă atenție educării copiilor lor. Școlile lor erau în legătură cu sinagogile, sau cu locurile de închinare, și învățătorii erau numiți rabini, bărbați despre care se presupunea că erau foarte învățați.

Isus nu a mers la aceste școli, pentru că în ele se învățau multe lucruri care nu erau adevărate. În loc de Cuvântul lui Dumnezeu, se studiau cuvintele oamenilor, și adesea acestea erau contrare celor pe care le învățase Dumnezeu prin profeții Săi.

Dumnezeu Însuși o instruiseră prin Duhul Sfânt pe Maria cum să Îl crească pe Fiul Său. Maria Îl învățase pe Isus din Sfintele Scripturi, și El a învățat să citească și să studieze pentru Sine Însuși.⁴³

UN CONCEPT GREȘIT

În contrast cu instruirea pe care a primit-o Isus în cămin, școlile rabinelor din timpul Său pierduseră din vedere adevărata esență a educației, și se concentraseră pe ritualuri, devenind astfel îmbibată de formalism gol. Aceasta a avut ca rezultat o educație care nici nu promova o legătură personală cu Dumnezeu, nici nu nutrește dezvoltarea unui caracter bazat pe adevăratele principii divine. Nu este aceasta cumva asemănător cu realitatea în care trăim noi astăzi?

„Ideile noastre despre educație sunt prea înguste și prea joase. E nevoie de un obiectiv mai larg, de o țintă mai înaltă. Adevărata educație înseamnă mai mult decât a urma un anume curs de studii. Înseamnă mai mult decât doar o pregătire pentru viața de acum. Ea are de-a face cu întreaga ființă, și cu întreaga perioadă de existență posibilă pentru om. Ea este o dezvoltare armonioasă a puterilor fizice, mentale și spiri-

tuale. Ea pregătește studentul pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a slujirii mai vaste din lumea care va veni.⁴⁴ Din nefericire, în mediul academic din această lume, caracterul și valorile atât de importante în viața umană și în pregătirea pentru Cer sunt neglijate. Înțelegând erorile trecutului, putem redescoperi adevăratul scop al educației divine.

CE ÎNSEAMNĂ ACEASTA?

Adevărata educație vine de la Dumnezeu și scopul ei este de a restaura în omenire chipul divin. Adevărata educație nu se limitează la acumularea de cunoștințe academice, ci cuprinde formarea spirituală, morală și socială a ființei umane. Ea este, de aceea, o lucrare sacră și solemnă. În sfintele scripturi vedem cum îi îndeamnă Dumnezeu pe părinți cu privire la educarea copiilor lor. Cu privire la Avraam, Domnul declară: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să le poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine.“ (Geneza 18:19). Datorită relației sale strânse cu Dumnezeu, Avraam și-a educat familia pe căile Domnului. În mod similar, pentru a face aceasta o realitate în căminele noastre, este nevoie să cultivăm obiceiuri de devoțiune iubitoare față de Salvatorul sufletelor, să îi învățăm pe copiii noștri că prin rugăciune ei au un Prieten care va asculta toate visurile și durerile lor; că prin citirea zilnică a Bibliei, ei vor înțelege natura lui Dumnezeu și cum ne tratează El cu dragostea Sa plină de compasiune. Ei vor învăța să fie îndurători și amabili, la fel cum Tatăl lor ceresc este îndurător și amabil față de rasa umană pe care a creat-o în mod gingaș. A înțelege adevărata educație ne conduce să recunoaștem că scopul final al acestui proces este formarea caracterului, pentru că aceasta este singura comoară pe care o putem lua în Cer.

REZULTATELE DECIZIILOR RELE

Formarea caracterului este un proces fundamental și supranatural

în viață; caracterul este singura posesiune pe care o vom lua în Cer, și acesta se formează acasă. „Un caracter format în asemănarea celui divin este singura comoară pe care o vom lua din această lume în cealaltă. Cei care sunt sub instruirea lui Hristos în această lume, vor lua cu ei în locuințele cerești fiecare realizare divină. Și în cer vom continua să ne îmbunătățim. Cât de importantă este, deci, dezvoltarea caracterului în această viață!⁴⁵ Lucrarea sacră a părinților este de a-i instrui și învăța pe copiii lor să se teamă de Dumnezeu și să asculte de El, așa încât cu ajutorul Duhului Sfânt, ei să poată dezvolta un caracter asemănător cu cel al Tatălui din Cer. Domnul declară: „Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le împărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.“ (Deuteronom 6:6, 7).

Când părinții neglijează principiile educaționale date de Dumnezeu și solemnul lor caracter obligatoriu este dat la o parte, copiii lor devin educați de vrăjmașul sufletelor. Cazul preotului Eli ar trebui să ne atragă atenția. În 1 Samuel 2:12, ni se spune: „Fiii lui Eli erau niște oameni răi. Nu-L cunoșteau pe Domnul.“ Copiii au nevoie de grijă vigilentă și călăuzire ca niciodată până acum, căci Satan luptă să obțină controlul asupra minților și inimilor lor și să alunge Duhul lui Dumnezeu.

„Starea îngrozitoare a tinerilor din această generație constituie unul dintre semnele cele mai puternice că trăim în ultimele zile, însă ruina multora poate fi găsită direct în modul greșit în care au fost orientați de părinții lor. Spiritul de murmurare împotriva muștrării a prins rădăcină și aduce rodul său de nesupunere. În timp ce părinții nu sunt mulțumiți de caracterele pe care le dezvoltă copiii lor, ei nu reușesc să vadă erorile care îi fac ceea ce sunt.⁴⁶

Părinții ar trebui să înțeleagă că educația creștină nu ar trebui să se bazeze doar pe intelect, ci pe dezvoltarea caracterului, pe formarea morală și pregătirea pentru viața

veșnică. Ei nu pot îndeplini în mod adecvat responsabilitățile lor, dacă nu iau Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a vieții lor. Ei trebuie să înțeleagă că trebuie să educe și să modeleze caracterul fiecărei prețioase comori umane care a fost încredințată grijii lor, pentru ca în cele din urmă să ajungă să înțeleagă principiile adevăratei educații și importanța dezvoltării caracterului, ca un proces cu implicații eterne. În zilele și secolul nostru, trebuie să fim în mod special atenți la prietenii pe care le încheie copiii noștri. Îi vor ajuta prietenii pe care și-i aleg să reflecte chipul Tatălui lor Ceresc sau îi vor influența ei să îl reflecte pe prințul acestei lumi? Îi va sfinți conținutul media pe care îl consumă sau va coborî el valorile lor și va corupe obiceiurile lor spirituale? Pentru a-i conduce pe cărarea îngustă, exemplul familiei va fi de o importanță vitală.

EXEMPLUL FAMILIEI

Educația creștină începe la o vârstă fragedă cu exemplul primilor învățători, părinții. Acesta este motivul pentru care suntem îndemnați să avem în căminul nostru un mic cer, așa încât copiii să învețe prin imitarea exemplului părinților lor. În Galateni 5:22, 23, roadele Duhului sunt descrise ca dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, amabilitatea, bunătatea, credincioșia, blândețea, și stăpânirea de sine—calități care alcătuiesc un caracter creștin solid. Regele Solomon ne amintește: „Învăță-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6). Apostolul Pavel ne îndeamnă, de asemenea, să ne reînnoim mintea și caracterul, conform voii lui Dumnezeu (Romani 12:2). În Matei 5:48, Isus Însuși ne cheamă să fim desăvârșiți după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit, lucru care implică o creștere constantă în asemănarea cu Hristos. Dezvoltarea caracterului este un proces de transformare continuă, care reclamă intervenția Duhului Sfânt și angajamentul individului. Scopul primar al educației și vieții creștine este dez-

voltarea caracterului. „Fiecare ființă umană creată după chipul lui Dumnezeu este înzestrată cu o putere similară cu cea a Creatorului—individualitate, puterea de a gândi și de a înfăptui. Oamenii în care această putere este dezvoltată sunt oameni care poartă responsabilități, și care influențează caractere. Este tocmai lucrarea adevăratei educații să dezvolte această putere, să instruiască tinerii să fie gânditori, și nu doar să reflecte gândurile altor oameni. În loc de a-și limita studiul la ceea ce au spus sau scris alți oameni, studenții să fie îndrumați spre sursele adevărului, spre vastele câmpuri deschise pentru cercetare în natură și revelație. Să contemple marile fapte ale datoriei și destinului, și mintea se va dezvolta și întări. În loc de slăbănogi educați, instituțiile de învățământ pot trimite în lume bărbați puternici în gândire și acțiune, oameni care sunt stăpâni, nu sclavi ai circumstanțelor, oameni care au un orizont larg, claritate a gândirii, și curajul propriilor convingeri.

O astfel de educație oferă mai mult decât disciplină mentală; ea oferă mai mult decât educație fizică. Ea întărește caracterul, așa încât adevărul și integritatea nu sunt sacrificate pentru dorință egoistă și pentru ambiție lumească. Ea întărește mintea împotriva răului. În loc ca vreo pasiune puternică să devină o putere de a distruge, fiecare motiv și fiecare dorință sunt aduse în conformitate cu marile principii de dreptate. În timp ce se zăbovește asupra perfecțiunii caracterului Său, mintea este înnoită, și sufletul este re-creat după chipul lui Dumnezeu.”⁶⁷ Părinții ar trebui să cultive un mediu vesel și sănătos pentru copiii lor, pentru a-i ține departe de—și a-i face conștienți de — puterea influențelor negative și modul în care astfel de influențe pot să deformeze caracterul și în cele din urmă să îi conducă departe de Dumnezeu. „Acțiunile, adesea repetate, formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul. Îndepliniți cu răbdare datoriile mici ale vieții. Atâta timp cât subestimezi importanța credincioșiei în datoriile mici, clădirea caracterului tău va fi nesa-

tisfăcătoare. În ochii Atotputerniciei, fiecare datorie este importantă. Domnul a spus: ‘Cel care este credincios în lucrurile mici, este credincios și în cele mari.’ În viața adevăratului creștin nu există lucruri neesențiale.”⁶⁸

Formarea unui caracter complet ar trebui să fie bazată pe următoarele principii:

1. *Dependența de Dumnezeu:* Căutați-L pe Dumnezeu zilnic în rugăciune și studiu Biblic (Filipeni 4:13).
2. *Disciplină și autocontrol:* Controlați-vă gândurile, cuvintele și faptele (Proverbe 16:32).
3. *Slujire pentru alții:* Dezvoltarea unui caracter nobil iubindu-i și ajutându-i pe alții (Matei 25:40).
4. *Instruire bazată pe principii divine din copilărie* (Proverbe 22:6; 2 Timotei 3:15).
5. *Perseverență în transformare:* dezvoltarea caracterului este un proces continuu până când sufletul reflectă deplin imaginea lui Isus (2 Corinteni 3:18, *Scrieri timpurii*, p. 71)

A ÎNVĂȚA, FĂCÂND

Pedagogia seculară confirmă ceea ce Domnul a întemeiat în planul divin de educație. Copiii pot învăța cel mai bine atunci când realizează o conexiune între cunoștință și mediul lor inconjurător, aplicând cunoștința în viețile lor cotidiene, în mod practic. De la o vârstă fragedă, copiii ar trebui să învețe o meserie utilă sau practică, ce facilitează dezvoltarea abilităților care vor fi fundamentale în nutrirea calităților de responsabilitate, disciplină, perseverență și răbdare. În plus, aceasta le permite să transforme educația într-o experiență plină de sens și care îmbogățește, care îi ajută nu doar să treacă anumite examene, ci și să facă față provocărilor vieții cu succes. Toate acestea ar trebui să fie bazate pe Sfintele Scripturii.

EDUCAȚIA BIBLICĂ

De la început, Dumnezeu a întemeiat educația ca un proces complet. În Geneza 1:27, ni se spune că ființa umană a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Aceasta implică faptul că baza a toată învățătura trebuie să fie cunoștința divină. Proverbe 9:10 spune că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii: și cunoștința sfinților este pricepere,” accentuând faptul că adevărata educație începe cu o temelie spirituală solidă, care trebuie să se conformeze cu următorul principiu fundamental al educației: „Lucrarea de educație și lucrarea de mântuire sunt una,”⁹ accentuând că învățătura trebuie să conducă la transformare spirituală.

1. *Centrată pe Hristos*: Dumnezeu trebuie să fie centrul a toată învățătura (Coloseni 2:3).

2. *Completă*: Ea trebuie să cuprindă dezvoltarea fizică, mentală și spirituală (Luca 2:52).

3. *Practică și aplicabilă*: Nu doar teoretică, ci concentrată asupra vieții zilnice și a slujirii altora (Matei 25:40).

4. *Formatoare a caracterului*: Educația ar trebui să modeleze caracterul să reflecte chipul lui Hristos: „Altruismul stă la baza a toată dezvoltarea reală. Prin slujire neegoistă, primim cea mai înaltă cultură a fiecărei facultăți. Noi devenim, în măsură din ce în ce mai deplină, părtași ai naturii divine. Suntem pregătiți pentru cer, pentru că primim cerul în inimile noastre.”¹⁰

5. *Concentrată pe speranță și mântuire*: Ea trebuie să pregătească ființa umană pentru viața aceasta și pentru veșnicie. „Lucrarea vieții încredințată nouă este pregătirea pentru viața veșnică, și dacă îndeplinim această lucrare așa cum a intenționat Dumnezeu să o facem, fiecare ispită ar putea să lucreze în folosul nostru; pentru că în timp ce noi ne împotrivim ademenirilor ei, facem progres în viața divină. În momentul cel mai fierbinte al conflictului, în timp ce suntem angajați în război spiritual serios, agenți nevăzuți sunt de partea noastră, cu misiunea de a ne ajuta în bătăliile noastre, și în criză ne sunt oferite tărie și fermitate și energie, și avem o putere mai mult decât muritoare.”¹¹

Educația creștină nu este limitată la casă sau școală, ci implică biserica în calitate de stâlp fundamental în dezvoltarea spirituală. Prin bise-

rică, tinerii primesc îndrumare, sprijin și exemple de credință care îi vor ajuta să crească în relația lor cu Dumnezeu și să fie întăriți pentru timpurile din fața noastră.

În timpurile sfârșitului

„Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit 'Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit'” (Isaia 58:12). Această chemare solemnă implică educație:

„Satan a folosit cele mai ingenioase metode pentru a țese planurile și principiile sale în sistemele de educație, și pentru a dobândi astfel o ancoră puternică în mințile copiilor și tinerilor. Lucrarea adevăratului educator este de a zădărnici planurile sale. Suntem în legământul solemn, sacru, față de Dumnezeu, de a-i crește pe copiii noștri pentru El și nu pentru lume; să îi învățăm să nu își pună mâinile în mâna lumii, și să țină poruncile Sale. Trebuie să fie impresionați cu gândul că ei sunt formați după chipul Creatorului și că Hristos este modelul după care trebuie să fim modelați. Trebuie acordată cea mai serioasă atenție educației care va oferi o cunoștință despre mântuire, și va conforma viața și caracterul după asemănarea divină. Dragostea de Dumnezeu, puritatea sufletului întretesută în viață ca firele de aur, este cea care are adevărată valoare. Statura la care poate ajunge astfel omul nu a fost pe deplin înțeleasă.

Pentru realizarea acestei lucrări, trebuie pusă o temelie solidă. Trebuie introdus un scop nou și trebuie ca acesta să își găsească locul, iar studenții trebuie să fie ajutați în aplicarea principiilor biblice în tot ceea ce fac ei. Orice este strâmb, orice deviază de la linia dreaptă, trebuie să fie evidențiat și evitat; pentru că este o nelegiuire, ce nu trebuie să fie perpetuată. Este important ca fiecare învățător să iubească și să cultive principii și doctrine sănătoase, căci aceasta este lumina care trebuie să fie reflectată pe calea studenților.”¹²

„Tu însă vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă!” (Tit 2:1).

Pentru a îndeplini lucrarea, avem nevoie să ne susținem unii pe alții și să creăm rețele de suport cu care să se poată realiza acest scop. În prezent, aici în Columbia, prin *Fundația Educațională Oded*, dezvoltăm o metodă educațională care îmbrățișează întreaga ființă. Singurul obiectiv este de a restaura chipul lui Dumnezeu în copiii și tinerii noștri, prin care planul originar pe care Dumnezeu l-a întemeiat pentru educație este restaurat. Părinții au o responsabilitate de a stabili o legătură vitală cu Dumnezeu—oferind experiențe care permit copiilor să pună în legătură cu lumea reală ceea ce învață. Cu toate acestea, aceasta nu este singura datorie a părinților; biserica devine, de asemenea, un suport fundamental în împlinirea acestei mari misiuni.

Dumnezeu ne cheamă să trăim prin credință, și aceasta nu are de-a face pur și simplu cu participarea la biserică sau cu respectarea anumitor obiceiuri, ci mai degrabă cu a-I permite lui Hristos să ia formă în inimile și caracterele noastre. Această transformare trebuie să se reflecte în modul în care gândim și acționăm.

Misiunea noastră de a fi lumina lumii începe cu educarea copiilor, tinerilor și adulților să predice evanghelia.

Fie ca înțelepciunea Domnului să fie temelie noastră, așa încât El să ne dea înțelegere și să ne învețe calea pe care să mergem! (Proverbe 1:7; Psalmul 32:8).

Referințe:

1. *Educația*, p. 33, cap. 5, *Educația Israelului*.
2. *Hristos, Lumina lumii*, p. 72, cap. 7.
3. *The Story of Jesus*, p. 30.
4. *Educația*, p. 13, cap. 1, *Sursa și scopul adevăratei educații*.
5. *Parabolele Domnului*, p.332, cap. 25, *Talanții*, subcap. *Alți talanți*.
6. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 199 (cap. 18, *Mustrări credincioase necesare*, subcap. *Relele unei discipline permissive*).
7. *Educația*, p. 29, cap. 4, *Relația dintre educație și mântuire*.
8. *Solii pentru tineret*, p. 148, cap. 39, *Seriozitatea scopului*, subcap. *Slujire din toată lumea*.
9. *Educație*, p. 29. 10. *Idem*, p. 16 (*Primele principii*).
11. *Christian Education*, p. 122.
12. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 127, cap. 17, *Nevoia de reformă educațională*.

Vestiți acum împărăția de har!

de Barbara Montrose

Cât de fragilă e viața umană!
Lumea aceasta e o lume în pană...
Oarecum, reușim a trăi—
Avem speranță, căci Mielul muri.

Să ne concentrăm

pe adevărul prezent:

De la toate distracțiile—fii absent!
Caută-L pe Domnul—e lucrul necesar,
În prezența lui Hristos—să stăm tari.

Călătoria noastră de viață nu e jucărie,
În care darurile date de El

abandonate să fie.

Deci, fă un plan de a-L urma pe Hristos
Și alege calea Sa—fii viteaz, fii curajos!

Suflete de departe și de aproape

adevărul doresc;

Poate lângă tine chiar după el tânjesc.

Îngropată în acea inimă căutătoare

O flacără se aprinde, și arde mai tare.

E timpul să spunem adevărul
în mod candid.

Fără ascunzișuri sau preferințe
pentru individ;

Fără tânguieri și multiple scuze,

Să arătăm credință prin acțiuni neconfuze!

Mulți oameni pierduți stau,

se întreabă și speră,

Nu e acum timp de așteptat o himeră.

Vocea lui Dumnezeu sună tare și clar—

Este momentul să înaintăm prin har!

Echipați cu adevărul în inimi de jar

Și cu buze aprinse de cărbunele de pe altar

Să ne rugăm: „Doamne, condu pașii mei

Spre acele suflete dragi—spre copiii tăi!”

Soarele apune: timpul s-a tot scurtat,

Mandatul primit trebuie aprofundat:

Hristos, cel viu, strigă tare și clar—

E timpul! Vestiți acum împărăția de har!

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27

505200 Făgăraș, jud. Brașov

Tel: 0268 213 714 Fax: 0268 214 111

e-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

Păzitorul

Adevărului

MERGÂND
ÎN TOATĂ LUMEA

Săptămână de rugăciune 5-14 decembrie 2025